

DIG DE DRAGOSTE ȘI DOR

IARNĂ FĂRĂ CHIBRITURI

(cronica de ședință a Asociației Umoriștilor „Al. O. Teodoreanu” - duminică, 02 februarie 2025, Galeriile „Dumitru I. Grumăzescu”)

PROGRAM:

1. SCÂRȚ DE GERAR ȘI DUPĂ... -

prezentare/relansare revista SCÂRȚ, serie nouă, nr. 16 (ianuarie 2025), prezentarea textelor câștigătorilor concursului „FEMEIA DE ZĂPADĂ” al revistei SCÂRȚ; prezentarea noului concurs al revistei, pentru luna februarie („Dragostea și involuția”)

2. FESTIVAL PE VAL – definitivare propuneri și adoptare propuneri pentru Festivalul SCÂRȚ – UMOR, ediția a V-a – regulament (formă, temă, jurizare, premiere, desfășurare)

3. DRAGOSTE ȘI DURERE... – de la sfântul Valentin la Dragobete și-napoi - recital literar – muzical, susținut de membrii Asociației Umoriștilor „Al. O. Teodoreanu” precum și de către ceilalți participanți

4. UȘOR, CU PIANUL... - program artistic (recitaluri de pian susținute de elevii – artiști din cadrul EGO ART Music Iași, coordonați de doamnele profesoare Hellen Dascălu și Olesea Egorov)

REALIZARE:

ANICA ANDREI-FRASCHINI

ÎN REPLICI DE „DRAGOBETIE”

Făurar a început bine, căci a avut loc ședința Umoriștilor. Nu chiar în prima zi a lunii, am avut răbdare până să se facă duminică, abia a doua zi.

Întorși acasă, după câteva ore pline, iată-mă cum am luat foarte în serios atenționarea lui Daniel: „Aștept cronică ta, ca să demarez treaba la numărul de februarie!”. Onorată, Măria-Voastră, să trăiți!

Scriu la cald, entuziasmată de tot ce s-a petrecut la Galeriile Grumăzescu, dar și după. Daniel a avut mare dreptate când a spus că, lună de lună, noi așteptăm preț de trei duminici pentru a ne putea bucura, din plin, de prima, a lunii următoare. În modestia lui, a glumit, dar a spus un mare adevăr.

Totul a început cu surprindere și maximă uimire, pentru că, ajunși fața Galeriilor cu 5 minute înainte, Sabino și cu mine ne-am intersectat cu Vasile Vajoga și Daniel, care... plecau. Ehehe! Dar nu păraseau ei bunătate de ședință, ci mergeau doar până la biserica Banu. Aveau de stabilit cu preotul paroh detalii legate de un eveniment foarte important. Aveam să aflăm mai târziu despre ce era vorba.

În sala ce găzduiește până pe 23 februarie expoziția dedicată „Anului Eminescu”, întru omagierea celor 175 de ani de la nașterea Poetului nemuritor, am fost cam aceiași fideli, cu un plus, două sau trei, cu unele minusuri... Surpriza a venit de la Paul Gorban care, după cum ne-a spus mai târziu, trecea pe stradela Lăpușeanu și, văzând lumina la Galerii – reflectată de Oleg Spînu, ha-ha! - a intrat să constate ce anume se putea petrece acolo. Și a rămas. Avem motive să credem că i-a plăcut. Noi am fost încântați de prezența dânsului.

Am reîntâlnit-o cu plăcere pe Elena Mândru, ne-am salutat cu toți și îmbrățișat doar cu cine a vrut. Pentru că mi-am amintit că citisem undeva că ar exista și persoane care nu doresc să fie îmbrățișate, iar eu mă repezeam întotdeauna să iau în brațe toată suflarea... Așa încât, de astă dată, a fost după dispoziția/aprobarea fiecăruia sau conform gradului de cufundare în alte „cestiuni” de maximă importanță, cum ar fi revista „Scârț”: vreo treime din ocupații locurilor era cufundată în lectură. Probabil, de aceea, revenind rapid de la slujba de duminică, Daniel a deschis lucrările ședinței prin invitația de a parcurge revista cu luare-aminte, lăudând pe bună dreptate producția lunară a Asociației Umoriștilor, din ce în ce mai vizibilă și bine cotată în lumea iubitorilor de umor.

După această introducere într-un tempo marcat de glume de jur-împrejur, Vasile și Daniel s-au armonizat în a ne explica ce anume îi determinase să tragă o fugă la locașul sfânt. În luna februarie, se împlinesc 50 de ani de existență a Asociației Umoriștilor „Al. O. Teodoreanu”. Se dorește marcarea jubileului printr-o binecuvântare și

o ședință festivă, în sala de protocol a bisericii Banu. Corect și mi-nu-nat! Sub umor cu carul și de aleasă calitate, se află seriozitatea ce merită intens salutăată! Din nou, binemeritata reverență!

Daniel trece la desfășurător, subliniază că numărul din ianuarie este dedicat regretatei Teodora Pascale. Apoi, ne prezintă câștigătorii concursului „Femeia de zăpadă”, menționați și în revistă, și face o haltă la competițiile ce vor urma: concursul lunar al revistei, cu tema „Dragostea și involuția”, cât și Festivalul concurs SCÂRȚ – UMOR, anul acesta „În memoriam, Ion Bolocan”, cu tema „Fetele din luncă mă credeau poet”, pentru care termenul de trimitere a lucrărilor va fi 2 mai. Se dorește cooptarea, din nou, în juriu, a lui Valentin Talpalaru.

Inevitabil, apare pe tapet subiectul „bani destinați culturii”, în scopul organizării unui festival. Sprijinul, îndelung sperat și așteptat să vină din partea primăriei, s-a dovedit a fi, până acum, nul. Probabil, premiile acordate de Asociație, la concursuri, printre cele mai mari din țară, urmează volens-nolens să fie diminuate, dat fiind vremurile încă și mai proaste, care se prefigurează...

Daniel anunță un moment dorit de toți, evoluția la pian a copiilor și tinerilor instruiți de Hellen Dascălu la „Ego Art Music”, Iași. Declară: „Îmi pare rău, dar doamna Hellen Dascălu, astăzi, sunt eu”, deoarece distinsa profesoară nu și-a putut însoți elevii și l-a delegat pe Daniel să-i prezinte. După care, în timp ce „duetul-corifeu” (Vasile - Daniel) se retrage din nou la biserică, pe mica scenă evoluează, pe rând, Cristiana-Maria, Vladimir, Paul, Cezar, cu extrase din compoziții pianistice prestigioase. Momentele pline de încântare sunt filmate, lăudate, aplaudate. Cel puțin, eu și cu Oleg facem transmisiuni în direct. Ne bucură de fiecare dată acordurile de pian și excelența acestor vlăstare!

Și, tot fără corifei, Sanda și Daria au preluat moderarea, a urmat Ilinca Sobețchi, în finețea inspirației sale. Și i-a succedat Aurel, recitându-ne „Ce mai face Eminescu”, de Constantin Mosor. A urcat la microfon Mihaela Mineață, cu o producție proaspătă,

legată de tema ședinței, „Iarnă fără chibrituri”, după care Mihai Savin și-a chemat iubita, cu „vino!”, în brațele sale. Un adevărat recital a avut Liuba Patriciu, la început abordând un „Dialog cu Sorin, nepotul meu sclipitor”, apoi cu „Primăvara versus vibrație”, un real elogiu adus naturii marcate de polenizare și viața care se multiplică. Ne-a prezentat apoi diverse citate din Nichita Stănescu, printre care „să rezistăm la căderi și indiferențe”, cât și binecunoscutul, adorabilul: „Spune-mi, dacă te-aș prinde-ntr-o zi/ și ți-aș săruta talpa piciorului,/ nu-i așa că ai șchiopăta puțin, după aceea,/ de teamă să nu-mi strivești sărutul?...”. Și a continuat cu creații proprii, „Privirea ta, ca un blestem” și căutarea prilejului de a îmbrățișa... Frumoasă intervenție, Liuba!

A evoluat talentatul/inspiratul, atât de consacratul Ioan Frențescu, delectându-ne cu un catren dedicat celor 50 de ani ai asociației, apoi cu „păcate” și rugăciuni, „Doamne, dă-mi puterea s-o refuz”, a pomenit în versuri de breaking news-urile cu „afacerea” Romsilva, trecând apoi la una „conjugală”, marcată de „răspunsuri în doi peri” și de întâmplările din bucătărie, la „prăjit răbdări”. A încheiat cu o „Mărturie”: „la-nceput a fost cuvântul și-apoi a-nceput bătaia”.

Se petrece revenirea fastuoasă a celor doi stâlpi de temelie, cu concluzia negocierilor de la biserică. Vasile Vajoga anunță că ședința jubiliară va avea loc pe 16 februarie și va fi precedată de o slujbă de binecuvântare. Apoi citește din volumul publicat la 35 de ani de existență a Asociației, amintiri despre „epoca Ceaușescu”, necazurile cu statul la coadă, noaptea, pentru lapte și butelii, rațiile pe alimente, iar la final: „Ce bine mai era atunci, când mai aveam doar 20 de ani!”. Tinerete, tinerete... Aplauze! Președintele de onoare invită la concursuri. Și intră în rol Daniel, etalând întrecerile la care a participat „toată floarea cea vestită” a epigramiștilor: Buzău, Vișeu, Mizil etc... Toate pot fi găsite pe pagina de Facebook a Asociației și pe site-ul Uniunii Epigramiștilor. Vasile Vajoga intervine pentru precizări legate de faimosul „Romeo și Julieta la Mizil”, de cei 10

umoriști de la Iași, de cât de apreciată a fost prestația lor. Daniel o pomenește pe Daria. Noi, sala, ne umflăm în pene, de parcă am fi avut vreo contribuție. Apoi, referitor la jurizare, Daniel citește epigrama lui Florin Rotaru, cu „Gârda nu mai vine,/ c-a jurizat și-i e rușine”.

Intervine Sanda, cu o epigramă compusă la fața locului, sugerându-le lui Daniel și lui Vasile să plece la spovedit, că era mai bine fără ei.

Vine rândul Elenei Mândru, ne anunță că - parafrarez - „s-a îngrășat”. Noi nu remarcăm „îngrășarea” și apreciem autoironia, ca apanaj al omului inteligent. Ne mai înfățișează epigrama cu „binomul” (hehe, este vorba despre cei doi organizatori ai festivalului de la Mizil, Victor Minea și Laurențiu Bădicioiu). Apoi ține să sublinieze sintagma de pe diploma de excelență - pentru „travaliul depus”, peste care a trântit o epigramă, până a ajuns la „scăldatul în vin”. Bravo, nimic altceva!

Angela ne citește o nouă fabulă plină de păsări și animale, cu trimitere la „prietenia din interes”, care „nu e de durată”. Admir inspirația și interpretarea.

Acum e momentul în care Oleg, invitat la microfon, anunță că pe firmament a apărut Paul Gorban. Apoi dă de știre despre ședința din martie a Cenaclului IA'ȘI SCRIE, care se va desfășura pe data de 8 Martie, la restaurantul Golden Kitchen. Și anume literatură, cântec, cultură cât cuprinde, voie bună și prietenie! Iar Daniel ne expune „micul extras” de cronică mizileană, „Mizilul, întâiul (glo)bal”. Bună coabitare!

Este invitat la microfon, de către Daniel, Paul Gorban. Cu o gestică largă, declară, din propria experiență, printre altele, că nu este deloc important cine figurează la conducerea unei asociații sau a unui cenaclu, important este „să se petreacă literatură”. Nu știu ce mă face să am sentimentul că va fi invitat, de acum înainte, să participe cel puțin la întâlnirile noastre lunare.

Domnul Gireadă ne recită din creația lui, apoi Axinte Mihalache interpretează, cu accent și trăire, o poezie a actorului și

regizorul moldovean Gheorghe Urschi, „Să vă spun de Moș Grigore”.

Este din nou rândul lui Daniel, căci festivalul de la Mizil nu poate fi menționat doar în câteva reprize. Ne informează că acest festival este înfrățit cu cel de la Puglia - Italia și ne spune câte și mai câte, pe această temă, până și că Adrian Cioroianu a început să scrie epigrame, de anul trecut... Suntem coplesiiți de umorul „Leopard”-ului, care i-a și compus o epigramă ad-hoc, la Mizil, fostului Ministru al Afacerilor Externe, citind-o atunci și acum.

Petronela, sosită mai târziu - cine știe, ronduri de noapte, à la Rembrandt - intervine cu sublinierea spuselor lui Paul Gorban, cum că nu contează..., după care citează vorbele din „Povestea lui Harap-Alb”, a lui Ion Creangă, „Beți, mâncați și vă veseliți”, combinate cu ceva din „doxologia” sau credințele populare, „căci fericirea voastră nu este pe acest pământ”. Petronela are umorul ei, ce-i drept.

Este invitată Daria, ea ne citește „Iubito, prinosul e în vin”, „Amurg de toamnă”, „domnul x, doamna y”, epigrame prezentate la Mizil, „Shakespeariană”. Desfătare totală, cu Daria!

Îmi vine rândul, citesc două poezii din cel mai recent volum, „declarație de infidelitate”.

Iar domnul Gireadă mai vrea să citească poezii pentru copii, deși copiii plecaseră. Bun, așa!

Intervine Sanda, declarând, conform unei poeme scrise demult, că „de plictiseală, am îmbătrâni”! Câtă savoare! Inepuizabilă! Atmosferă încinsă bine!

Și iar Elena Mândru, din sală, cu două epigrame foarte reușite.

Evoluează pe scenă, în replici de „Dragobeție”, Sanda și Daniel, ca un corolar al tuturor celor petrecute. Daniel mai lasă loc și timp celor care ar mai avea ceva de spus, se instalează un moment de liniște, după care, tot el: „Dacă nu ne salvează domnul Gireadă...” și trece la chitară. Număr mult așteptat. Cântă „Să ningă blând”, din creația proprie, apoi, pe versurile lui Grigore Vieru și muzica lui Iurie Sadovnic, interpretează minunat „Duminică”. Galeriile răsună...

Axinte Mihalache intervine din nou, apoi Daria, cu prilejul „Valentinilor și Dragobeților”, îi dedică soțului versuri pline de subînțelesuri, dar și pe șleau: „pân-a se-ngrășa, era frumos”.

Intervalul consacrat ședinței fiind epuizat, după ce Daniel a mulțumit, pentru condițiile oferite, amfitrionilor noștri, în special doamnei Aurica Ichim, manager al Muzeului Municipal „Regina Maria”, am trecut la fotografia de grup, în care ni s-a alăturat și Maria Harabagiu, gazda noastră, educator muzeal. Îi mulțumim!

Ne-am luat revistele, Sanda și Daniel au strâns aparatul, ne era foame. Într-un grup de 13, din care a făcut parte și Paul Gorban, am coborât la pizzeria de la Corso. Iarna se îmbătoșă să facă fulgi din stropii de ploaie, dar nu i-a ieșit nici măcar până târziu, când, după o „boemă” lungă și numai a noastră, ne-am împrăștiat pe la case.

Din fericire, urmează 16 februarie.

Anica/ Nușa voastră

CONSTANTIN MOLDOVAN

POVESTEA UNUI MAJORAT SPECIAL: „ROMEO ȘI JULIETA LA MIZIL”!

Mă bucur ori de câte ori reușesc să ajung la Mizil, loc de care mă leagă amintiri de neuitat și prietenii clădite, spontan, în marginea versului izvoditor de creații-pansament pentru suflete și gânduri aflate la răscruce de sentimente nedeslușite.

Anul acesta a fost serbarea majoratului cunoscutului Festival Internațional de poezie și epigramă „Romeo și Julieta la Mizil”, un brand al orașului, iar drept urmare cei prezenți acolo au putut admira distinse personalități culturale care au onorat cu prezența acest important eveniment.

L-am reîntâlnit pe domnul profesor universitar, doctor în istorie, Adrian Cioroianu, directorul Bibliotecii Naționale a României, prieten drag și - deja - epigramist talentat, care a reușit să atragă aprecierile și simpatia publicului prin atitudinea sa dezinvoltă, prietenoasă și printr-un fel de a fi străin de fițele unora pentru nasurile cărora încă nu s-a inventat prăjina potrivită!

Am revăzut, de asemenea, mulți prieteni și cunoscuți de care chiar îmi era dor și am petrecut, alături de o parte dintre aceștia, două seri memorabile înainte și după desfășurarea festivității de premieră, festivitate care a fost un adevărat regal de muzică, teatru, poezie și epigramă, presărat cu discursuri ale invitaților de onoare precum domnul profesor Cioroianu, domnul consul Edmond Neagoe, domnul primar Negru, dr. Cinzia Demi - scriitoare

italiană și Elio Scarciglia - organizator al Festivalului literar din regiunea Puglia-Italia (prieteni italieni ai Festivalului), reprezentanți ai juriului, organizatori etc. Au fost pomeniți, de asemenea, toți acei mari absenți de la Festival care ne veghează luminoși din ceruri și pe care nu avem cum să-i uităm vreodată!

Despre cei doi prezentatori ai evenimentului pot să zic doar că au fost deosebiți, cu intervenții prompte și concise, fiind simpatizați și aplaudați de toată lumea. Eleva Andreea Corciu, de la Liceul Teoretic „Grigore Tocilescu”, a avut privilegiul să prezinte - la cei 18 ani ai săi - cea de a XVIII-a ediție a Festivalului mizilean, alături de îndrăgitul și carismaticul om de radio Costin Enache, realizatorul emisiunii „Vatra Luminoasă” de la Radio România Actualități.

Fundația Culturală „Romeo și Julieta la Mizil”, în colaborare cu Primăria Mizil și Consiliul Local, Inspectoratul Școlar Județean, Consiliul Județean Prahova, precum și cu Liceul Teoretic „Grigore Tocilescu” au sprijinit realizarea tuturor întâmplărilor neîntâmplătoare de la această ediție cu o încărcătură emoțională deosebită, avându-i drept coordonatori pe domnia profesori Victor Minea și Laurențiu Bădicioiu, ca de obicei, mintea și sufletul Festivalului, a cărui Gală de premieră a avut loc, în... premieră, într-o clădire superbă despre care se spune că a fost casa celebrului primar Leonida Condeescu, devenită apoi sediul fostei Primării din Mizil.

Pe epigamiștii prezenți - și pe unii prieteni ai acestora! - îi voi enumera aici (sper să nu uit pe careva, că atâtă îmi trebuie!): Florin Rotaru din Buzău, Cătălina Orșivschi din Vama-Suceava, Daniel Bratu, Sanda Nicucie, Vasile Larco, Elena Mândru, Vasile Vajoga,

Daria Dumescu, Gheorghe Bălăceanu, Adrian Grăjdeanu - toți din Iași, Ioan Toderașcu din Costești-Vaslui, Ion Diviza din Chișinău, David Valentin din Orăștie, Dan Norea, Ionuț-Daniel Țucă, Liviu Kaiter, Petru Brumă - toți din Constanța, Florian Abel, Laurențiu Ghiță - ambii din București, Mihai și Laura Lungescu din Târgu Jiu, Alecu și Marina Crăciun din Dărmănești-Bacău, Nicolae Petrache din Urziceni-Ialomița și Constantin Moldovan, din Mănăstirea Humorului-Suceava. Nu au lipsit talentații caricaturiști Mihai Pânzaru Pim, din Suceava, Marian Avramescu, din Sângeru-Prahova și Leonte Năstase din Constanța, care au executat portrete la moment doritorilor.

I-am revăzut, cu drag și pe prietenii Giorgiana Avramescu, Victoria Milescu (membru al juriului la poezie), Ștefanela Bădicioiu, Andreea Elena Negoianu, Iulia Dragomir, Petronela Apopei, Dan Culicovschi, Ion Mazilu, Claudiu-Remus Minea, Dan State, Cristinel-Gigi Șonea, Cătălin Șerban, Valentin Ajder (directorul editurii „Eikon”), Radu Grădinaru (consulul onorific al Franței la Iași), Dumitru Sârghie (membru al juriului la poezie) și... să mă ierte cei pe care, doar absolut fără voie, i-am putut omite.

Ca la orice Festival au existat bune și mai puțin bune, dar ceea ce contează cu adevărat este că oamenii care au pus, din greu, umărul la reușita lui, au făcut-o cu pasiune și dedicație, binemeritând laude și mulțumiri. Personal, mi-au lipsit mai mulți prieteni, care n-au reușit, din varii motive, să ajungă la Mizil și pe care sper să-i reîntâlnesc cu alte ocazii: Elena Vorotneac și Zina Bivol - ambele din Chișinău, Alexandrina Chelu-Schor și tatăl ei Florian Chelu-Madeva - din Oradea, Mirela Grigore din Râmnicu Sărat, Petronela-Vali Slavu din Aninoasa-Hunedoara, Grigore, Cristi și Adela Cotul

din Șanț-Bistrița Năsăud, Petru Ioan Gârda și Radu Păcurar - ambii din Cluj Napoca, George Corbu din București (președintele Uniunii Epigramiștilor din România), Ananie Gagniuc din Constanța, Nicolae Bunduri din Brașov, Gheorghe Bâlici din Chișinău etc.

Și pentru că trebuie să închei acest articol, o voi face cu o epigramă scrisă și recitată la fața locului de colonelul Florin Rotaru, adresată prietenului nostru Petrică Gârda (membru al juriului la epigramă):

MDA...

Am așteptat, ca un copil,
Să-l văd pe Gârda la Mizil,
Dar mi-a transmis că el nu vine,
C-a jurizat și-i e rușine!

Altfel, desigur, așa cum spuneau latinii,
„RIDENDO CASTIGAT MORES”
(RĂZÂND ÎNFRÂNĂM MORAVU-
RILE)... Sau cel puțin încercăm!

Să rămânem frumoși, sănătoși, vioiși...
Vivat!

Până săptămâna viitoare vă doresc să
fiți iubiți, iubind!

*(articol publicat în Monitorul de Suceava, joi,
30 ianuarie 2025)*

DARIA DUMESCU

(n. 20.02.1954)

LUMINĂ ȘI BUNĂ DISPOZIȚIE

Deși este relativ recent venită în rândul umoriștilor, și-a făcut cu forțe proprii un binemeritat loc, atât printre colegii săi de la Iași, dar și la nivel național, prin premiile obținute la festivalurile naționale de epigramă și poezie satirică, dar și în paginile revistei „Scârț”.

Epigramele ei sunt deosebit de îndrăznețe, uneori chiar șocante, realizând un dublu efect, pe de o parte, textul în sine, pe de altă parte, contrastul dintre figura ei idilică și incisivitatea zicerii.

Poezia sa este profund originală, când plină de sensibilitate, amintind de Esenin, când spumoasă, folosind din belșug cuvinte din vocabularul naționalităților conlocuitoare.

În același timp, Daria este și un talentat artist plastic, tablourile sale impresionând prin vigoarea tușei.

Concluzionând, Daria Dumescu este o personalitate artistică, multitalentată, complexă, dublată de o calitate umană deosebită, un om generos, plin de bun simț, care, prin prezența sa într-o colectivitate, aduce lumină și bună dispoziție, atât prin cuvintele sale, cât și prin simpla sa prezență.

David Valentin

POEM ÎN TRECERE

În noaptea-n care stele-nfiorate
Cădeau din cer cu îngerii de mână
Și sălcii mângâiau pe apucate,
Cu brațe moi, țărâna din țărână,

Ai plăsmuit cu mâna sfântă lutul,
M-ai modelat apoi în alabastru,
Că-n scurtă vreme-atins-am absolutul
Și ochii-mi scăpărau luciri de-albastru.

Cu dalta sorții mi-ai săpat în palmă,
Spre izbăvire, liniile vieții,
Drept râuri ce se varsă-n marea calmă,
De se inspiră-n versul lor poeții,

Cântând păcate,-ngenunchind vestale,
Durerea bucuriilor smintite,
Și-n taina rugăciunii claustrale
Pecetluind icoane aurite.

Cum, toamne reci, în stranii cețuri grele,
M-or eroda cu ploile și vântul,
Eu voi scăpa de patimile mele,
Când voi ajunge una cu pământul.

Doar umbra mea, năluca hăituită
De păsări nenuntite, fără nume,
Va căuta-n ruina dăltuită
În trup de stâncă... trecerea-mi prin lume.

Daria Dumescu

EFACT DE SOACRĂ

E-o caniculă nebună
C-au murit și ciorile;
Soacra-mi vine, stă o lună,
Și mă iau răcorile.

Daria Dumescu

ION MICUȚ
(n. 14.02.1947)

GENETICĂ

Născând un copilaș din flori,
La teste-a fost de multe ori,
Dar datele nu-s concludente
Că-s multe rase concurente.

CIFRUL

Să am cu ea intimitate,
Mi-a zis, împrăștiându-și fardul:
- Centura mea de castitate
O vei deschide doar cu cardul.

REVOLTĂTOR

Voinicu-a profitat de ea,
Amenințând-o cu pistolul;
Și ea, cu groază, se teme
Să nu se termine violul.

DIAVOLUL E PERSPICACE

Când Domnul a făcut femeia,
Satanei i-a venit ideea:
Decât rival, să-l concureze,
Mai bine să și-o alieze!

MORALA CA O MĂNUȘĂ

Noi reguli de moralitate
Se-aplică-acum în Parlament,
Când cinstea n-are fundament,
Hoția e normalitate.

SANDA NICUCIE
(n. 19.02.1968)

PAHARUL PLIN?!

Nu-s ca alții mototol,
Eu sunt crai născut sub viță
Și prefer paharul gol...
(Doar atunci când mă fac criță).

„AI CU CINE!”

Să mă-mbăt? Ce mă reține,
Când mi-arăți butoiul plin?
Am cu ce, am și cu cine...
Dar, de-al dracu', mă abțin!

OMAGIU CONDUCĂTORULUI IUBIT

Tu ești conducătorul meu iubit.
Ca tine altu' nu-i în Nicolina.
De-aceea te am ales și, negreșit,
Ești cel mai bun să îmi conduci mașina.

EPITAF LUI PETRU GÂRDA

Aici zace acel om
Ce, în trecerea-i puțină,
A trăit mai mult în pom
Și-acu-i stă la rădăcină.

LUI LUCIAN ROMAȘCANU, LA RÂMNICU SĂRAT

De vrea o epigramă-ndată,
Pe lângă faptul că nu-l știu,
Îmi pun ambiția mea toată
Și-i scriu că nu vreau să i-o scriu.

ION DIVIZA
(n. 07.02.1955)

UN FLĂCĂU ȘI-O FATĂ MARE...

Piciorul ei l-a scos din minți,
Simțea deja că-i sare frâna,
Dar, amintindu-și de părinți,
El se grăbi să-i ceară mâna...

UNUI AFEMEIAT ÎN ETATE

Din muntele lui Venus, temător
Aluneci cu pricepere la vale;
Au fost pe-aici mai mulți, aduși de-amor,
Dar tu ești cel dintâi... adus de șale.

CONFESIUNEA UNUI PREOT

Bărbatul ei de-un an e dus din țară
Și nu se știe când o să se-ntoarne,
Dar nu mai trag la mândra-i soțioară,
Că tare mă mai tem de *cel cu carne!*...

VIAȚĂ SUB PAPUC

Nevasta-n casă e stăpână,
Că nu e dintre cele slabe:
Îmi dă cu teul peste mână,
Când vin acasă-n patru labe.

SOȚ ȘI SOȚIE

S-au cununat cei doi cu voie bună,
Ca să formeze-un cuplu fericit
Și-atât de bine-au dus-o împreună
Încât, firește, soțul a murit.

GHEORGHE BĂLICI
(n. 03.02.1963)

FACHIRUL

Te-am văzut mâncând, nea Nae,
Tot ce zgârie și taie.
Și-mi veni atunci ideea:
Ce-ar fi să-mi înghiți femeia?!

BĂRBAȚII LA VÂRSTA A TREIA

La vârsta marilor regrete,
Fideli amorului sublim,
Când noi ne agățăm de fete,
De fapt, mai mult ne sprijinim...

FILANTROPICĂ

Când văd fete dulci și fine,
Ce mă fac să fiu duios,
Dau cămașa de pe mine;
Uneori, dau totul jos!

PERFORMANȚĂ

Medicul, pe câte știu,
E așa de iscusit,
Că din mort te face viu,
Dacă... încă n-ai plătit.

MITING DE PROTEST

Ne-am adunat vreo sută-n piață
Să protestăm, că nu e viață;
Când m-am uitat, ce bucurie!
Cu securiști, eram vreo mie...

DAVID VALENTIN
(n. 16.02.1957)

MODEL DE COMPORTAMENT

E-n mod vădit superior
Comportamentu-i social,
Că porcul este omnivor,
Iar omul este canibal.

IARNĂ GREA

Frigul în mormânt ne bagă,
Foamea-a declarat Jihad.
E nevoie, azi, de șpagă
Pentru-un loc călduț în Iad!

CONSOLARE

Nu e al ratării semn,
(Chestie de logică);
Sapa, chiar de e de lemn,
Este... ecologică.

DENUȚ

Mascații m-au luat din pat!
Nu cred că-mi mai dau drumul;
Pervers, Adam m-a reclamat
Că i-am furat... costumul.

MĂSURI DE PRECAUȚIE

Oamenii-s perfizi,
Banca te jupoaie:
Eu țin bani lichizi...
Numai în butoaie.

LAURENȚIU GHIȚĂ
(n. 07.02.1966)

FEMEIA: POVESTE... ȘI NU NUMAI

Femeia-i poezie și poveste,
Iubită, mamă, muză, stimulent,
Iar pentru meșteri ca Manole este
Un fier-beton extrem de rezistent!

EVOLUȚIE

Când soața mea era studentă,
Săream pe geam la ea-n cămin.
Mai sar și azi, când nu-i atentă,
Dar ca să plec, nu ca să vin!

DE SĂRBĂTORI

Admir ce e pe masa de Crăciun:
Sarmale, lebăr, caltaboși, jambon,
Apoi la loc în frigider le pun,
Să le admir și de Revelion!

COLINDĂTORI ÎN PARLAMENT

Primiți, stimați aleși, acest colind
Și remarcați plăcerea, pentru noi,
De-ai admira pe-acești copii pocnind
Din bici, într-adevăr, pe lângă boi.

GHINIONUL DE A FI NOROCOS

Acest enunț, cu toată ironia,
Îți pune-n frunte tot ce-ți este dat:
Noroc – că te-ai născut în România,
Și ghinion – că încă n-ai plecat.

FLORINA DINESCU – DINU
(08.02.1954)

RUGĂCIUNE

O, Doamne, bun și iertător,
Cu proștii fii îndurător
Și dă-le pâine câtă vor,
Dar nu le da cuțitul lor!

MIRACOL

A fost cândva din cei cuminți,
Apoi, treptat, s-a cam pierdut.
Se știe c-a avut părinți...
Și totuși, banii l-au făcut!

NOUL ANGAJAT

Fiind un om și jumătate,
Ca să nu intre la necaz,
A demonstrat că are spate
Și nu-i mai trebuie obraz...

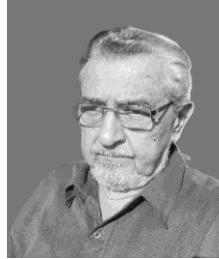
E LUCRU CERT!

Tot străbătând al sorții vad
Și după aspre meditații,
Eu cred în rai, dar și în iad;
Depinde unde-ți faci relații...

SĂNĂTATE CURATĂ

E vremea-n Techirghiol frumoasă
Și te îndeamnă la mofetă,
Dar nu mă duc, că-mi vine-acasă
Nămol cu apă la chiuvetă...

CONSTANTIN BIDULESCU
(29.02.1944)

LA ANIVERSARE

Cu un an eram mai mare
Când eram mai tinerel,
Azi, o altă abordare -
Cu un an mai... bătrânel.

AM INTRAT ÎN SCHENGEN

Vămile sunt pline,
Toți vor să le treacă,
Câte unul vine
Dar și șapte pleacă.

ZIUA BRÂNCUȘI (19 februarie)

Cu ciocanul și dălțița
El e omul din Hobița
Și-a zburat din lumea noastră
Ca o „Pasăre măiastră”.

GAFĂ

Cu nevasta nu-i ușor,
Să mă certe e corect,
Am uitat de mărtisor
Am crezut... că-i an bisect.

MODESTIE!

Pe Păstorel nu-i greu să-ntreci,
Cum vremea vine, vremea trece,
El a trăit ani șaptezeci,
L-am depășit... cu peste zece.

EMIL IANUȘ
(n. 27.02.1937)

EPIGRAMA – OBICEI SUCEVEAN

Azi Suceava e o mamă
Care naște epigramă,
Dar spre tragica ei soartă
Poanta e născută moartă.

UNUI ZGÂRCIT

El era așa zgârcit
Încât, dus la gura gropii,
S-a sculat și a grăit:
N-am și nu dau... ortul popii!

IDILĂ HOROSCOPICĂ

Sus pe munte, la izvor,
O idilă stă să moară:
Fata e Săgetător,
Dar feciorul e... Fecioară!

UNEI FRUMOASE AMANTE

Nu mă mir că ea, frumoasa,
I-a stricat lui Nae casa,
Căci știi alta, mai cu foc,
Care-a „demolat” un bloc!

CRÂȘMĂRIȚEI DIN BUZĂU

După ce-am căzut sub masă,
M-am sculat și-așa beat, criță,
Singur, am ajuns acasă.
(Evident, la crâșmăriță...)

SORIN OLARU
(08.02.1965)

LUNI DIMINEAȚA LA SERVICIU

Îl văd parcă-n canoe
Și nu mai am rețineri:
Sunt Robinson Crusoe
Și-aștept s-apară Vineri!

RENUNȚARE

Citind în presă, într-o seară,
Că băutura ne omoară,
Așa m-am panicat de tare
Încât nu mai citesc ziare.

DUPĂ O NUNTĂ DE GAY

Azi vă rog să mă iertați,
Sunt puțin cam indispus;
Nunta asta de bărbați
M-a întors cu fundu-n sus!

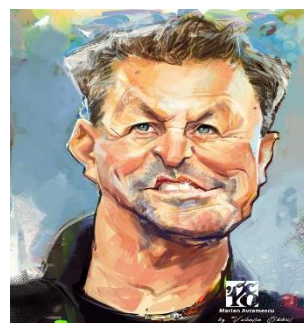
EVOLUȚIE ȘI NU PREA

O știe chiar și-un găgăuță
Că toți ne tragem din maimuță,
Da-n viață dai, adeseori,
De unii prea conservatori.

PLATA CU ZIUA

Moartea întreba mieroasă,
Într-un sat, acum vreun an:
- Cât plățiți o zi de coasă?...
Să mai fac și eu un ban!

MARIAN AVRAMESCU
(n. 09.02.1964)

FANTE... ZISTUL IMAGINII

CĂTĂLINA ORȘIVSCHI

**24 FEBRUARIE –
DRAGOBETELE,
SĂRBĂTOAREA
DRAGOSTEI**

AȘA TE VĂD...

Ispită dulce-n cale sau poate un blestem,
Un basm ori o poveste frumoasă, un poem
Cu versul ce aprinde scânteile-n priviri,
Cu împliniri, emoții sau doar cu amăgiri,

Cântată partitură, pe voci la unison,
Ce-i sigur orchestrată de-Amor sau Cupidon,
În file vechi de veacuri înscrisă-n neuitare,
Dar care pentru-oricine ia nouă-nfățișare,

Învolburări de clipe trăite cu-ndrăzneală,
Cu bucurie-n suflet sau poate cu sfială,
Cu fulgere, -o furtună de vară, ploi de stele,
Miracol și descântec ori aprig joc de iele,

O muzică-n surdină sau bubuit de tobe,
O arșiță în suflet sau ale sorții probe,
Fin tremur ori fiorul ce arde, c-a încins
Brusc trupul ce plutește, din lutul greu desprins,

Glonț sau săgeată trasă fără' de menajamente
Ce-așată cu putere simțiri și sentimente,
Un zbor spre zămislire, de la pământ la cer,
Ce vrea ca să păstreze momentul efemer,

Urcuș spre piscuri 'nalte ori salt înspre abis,
Iradieri de roșu pe-o pajiște de vis,
Un val pe țărnul vieții, sperat de toți, mereu
Sau poate arcul magic descris de curcubeu,

Dorință ce cerșește plăcere vinovată
Ce-a fost dintotdeauna de menestrelă cântată
Sau o cumplită boală ce se tratează, -n fine,
C-un singur leac, remediu, ce-i sigur – doar cu tine

Ori Edenul, Infernul, Rai, Iad, așa, pe rând,
Cu frământări trăite pe margini de cuvânt,
Tumulturi zdrențuite de ascuțiș de gând,
Izvoare de neliniști în suflete arzând,

Păcat și inocență pe laturi de genune,
Plăcere sau lumină ce-i prinsă-n rugăciune,
Scânteie, vâlvătaie ori poate jar mocnit,
Cu pasiuni, ardoare și dor înstăpânit,

Răspântie-n cărarea, în drumul lui și-al ei,
Ce-alătura cu tine-s Icar sau poate zei,
Un răsărit de patimi și un apus de foc,
Așa te văd, IUBIRE, cu toate la un loc.

CLIPA

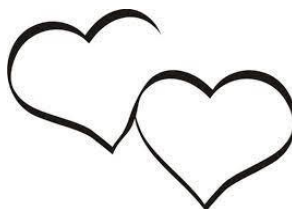
În ochiul de izvor o caut,
În bucla timpului, pierdută
În sunet unduos de flaut,
Pe-aleea veche, străbătută

De umbre palide, strivite
De străluciri de lună nouă,
Prin frunze veștede, ivite
Cu fața umedă de rouă,

În voalul încărcat de stele,
Pe-obrazul nopții răcoroase,
În hora veselă de iele
De amintiri voluptuoase.

Am prins-o; i-am simțit parfumul
Cu iz puternic, cunoscut,
Dar s-a tot dus, așa, ca fumul
Și iar prea repede-a trecut.

S-a dus c-un zvâcnet de aripă
Și alte clipe timpu-adună...
Și-s tristă căci oricare clipă
Vreau s-o trăim doar împreună!

MIRELA BUTNARIU (*redactor Crai Nou, Suceava*)

PATRU ANI FRUMOȘI

Patru ani frumoși, stimați prieteni, atât a durat relația noastră. În al patrulea an de existență s-a crăpat puțin, cât să devină inestetică, apoi mai mult, până am decis că e timpul s-o trimit pe vastele meleaguri ale reciclabililor, să-și găsească un rost nou.

Liber de constrângeri, fără husa care l-a protejat ani de zile de pornirile mele de muiere nevrăcoasă, telefonul a profitat de libertate și a țâșnit.

Pe gresie, desigur.

Nu s-a spart, căci am și eu oleacă de noroc pe lume, dar s-a dezlipit, fapt de m-a îngrijorat și m-a determinat să îi aplic un frumos elastic, pentru a-i ține componentele laolaltă. Cu el așa bandajat, după ce am meditat și am renunțat să îi aplic eu două puncte de lipitură instant, m-am dus la meșterul de telefoane. Gândeam că ținac, pac, mi-l face ca nou în două minute, că doar n-o fi treabă de constructor de rachete.

Am salutat, și pe el și pe cele două persoane aflate înăuntru, am zâmbit frumos și i-am spus că doresc să execute el o frumoasă lipitură Samsungului meu prețios.

Dar, vai, vaaai, cu ce privire m-a săgetat!

Stimați prieteni, când mă scotea la tablă, la ora de matematică, și eram tabula rasa, nu aveam eu căutatura aia vinovată pe care am dobândit-o după ce interlocutorul meu m-a privit, muștrător, m-a adus cu picioarele pe pământ și mi-a explicat că el e meșter, nu cârpaci. Căci ceea ce eu credeam că e o treabă de două minute, e ditamai lucrarea, ce include diverse operațiuni, ba chiar și patru ore de stat la presă, ca să fie treaba bună.

Artă, nu cârpeală, cum îi cerusem eu, cu inconștientă.

Bonus, am îndurat și privirile celor doi mușterii, care m-au privit distrugător/dezaprobat, solidarizându-se cu meseriașul ofensat de habarnismul meu într-ale lipiciurilor și rășinilor.

I-am spus că voi reveni, pregătită sufletește pentru o despărțire de câteva ore de telefon și am dat să ies, fericită că am scăpat cu atât.

- Aveți grijă, doamnă, să nu se dezlipească de tot, că e și mai mult de lucru, mi-a spus și m-am și văzut, plânsă toată, în genunchi, implorându-l să mă salveze și să mă ierte că m-a făcut mama așa înghesuită.

Slavă domnului că mai am elastice, măcar până îmi trece lenea și instalez aplicațiile pe telefonul cel nou.

Că eu nu mă mai las scoasă încă o dată la tablă.

BANC FRUMOS

- Domnule doctor, toată lumea-mi spune că sunt urâtă!
- Așezați-vă pe canapea... Aoleu, cu fața-n jos, vă rog.

FACEBOOK

Cunoscuții mei, în trecutul nu foarte îndepărtat:

- Toată ziua stai pe Facebook, cum deschid, cum dau de postările tale.

Mi-am cerut scuze.

Cunoscuții mei, zilele acestea:

- Înainte scriai mai mult, mă bucuram să te citesc, ai cam dispărut.

Mi-am cerut scuze.

GREU DE DRESAT

Peste căciula groasă, tricotată, avea un batic înnodat sub bărbie, batic care-i încadra o față roșie, fără sprâncene. Și doi ochi albaștri, un albastru spălăcit ce-o fi avut strălucire cândva. Peste paltonul negru avea o vestă verde, prinsă cu un cordon dintr-un material înflorat, iar în picioare târâia niște ghetete cu câteva numere mai mari.

Imagina dezolării venea în fața mea, pe stradă.

Îmi trec privirea peste ea și dau cu ochii de cel mai frumos trandafir, roșu, cu codița foarte lungă, legat cu o fundă mare, aurie, pe care îl ținea în mână.

Și-o aud:

- L-am găsit pe stradă, doamnă, râde către mine, doar nu credeți că l-am primit de la unul!

Nu s-a deschis asfaltul, să mă înghită.

Gura, stimați prieteni, am învățat s-o strunesc, în timp.

Privirea, însă, pare mai greu de dresat.

KOSTA VIANU, Buzău

PATIFONU' ȘI BAIATU'!

Pe vremea îndepărtatei mele copilării, cuvintele aveau alte sensuri decât în zilele noastre. Un destin semantic interesant a parcurs

cuvântul „țață”. Cu diminutivul gingaș „țățică”, acesta însemna, în vremuri nu prea îndepărtate, soră mai mare – „tanti”- cum se spunea la oraș. Prin extensie, tot astfel i se spunea unei femei mai în vârstă, acesta fiind chiar un apelativ respectuos, în mediul rural. Astăzi, cuvântul a căpătat un puternic aspect peiorativ, țață însemnând o femeie flecară, care vorbește mult și fără rost, o persoană bârfitoare și răutăcioasă, nedemnă, chiar, nu doar de respect, ci și de încredere! Iată unde duce evoluția limbii!

Mama nu se supăra niciodată, când vreo femeie sau vreun copil din sat i se adresa astfel. Fiindcă „tanti” i se spunea rar, astfel i se adresau doar persoanele de la oraș sau unii cu oarecare educație, ajunsese să nu facă deosebirea între cele două cuvinte, acceptându-le pe amândouă, fără deosebire. Astfel că țața Veta putea fi oricare femeie din sat, o persoană respectabilă, țarancă normală ca oricare. Iar femeia de care vreau să vă amintesc acum, țața Veta, locuia cu vreo zece – unsprezece case mai jos de noi, dincolo de statuia din mijlocul satului, un soldat de bronz, cu arma în poziție de atac, omagiu celor pieriți, dintre oamenii satului, în primul război mondial. Casa țaței Veta, ca toate casele din sat, nu avea nimic deosebit, în afară de faptul că în ea locuia o femeie singură, nea Mitică murise mai demult, eu nu-l apucasem în viață. Era o femeie blândă, bună și foarte de treabă, niciodată nu auzisem din gura ei ocări, blesteme sau vorbe din cele cu care alte vecine se gratulau reciproc, din te-miri-ce pricină, uneori doar din simple presupuneri sau bârfe. A răbdat țața Veta o vreme singurătatea, purtându-și-o firesc, cum își duce cocoșatul povara ghebului din spinare. Ea singură știa din ce trăia, cum sau cu ce ajutor reușea să-și lucreze cât pământ o fi avut, niciodată n-am auzit-o plângându-se. Și așa fi avut ocazia, fiindcă era bună prietenă cu mama, care mă trimitea, adesea, cu cine știe ce treabă, în ograda țaței Veta. Intram pe poartă ca la mine în curte, pe vremea aceea nicio poartă nu stătea încuiată, poate doar agățată de stâlp cu un cerc de fier, ca să nu iasă în drum orățăniile.

De la o vreme, însă, simțindu-și, poate, apropierea sfârșitului, femeia s-a hotărât, fiindcă nu avea copii, să înfieze un fel de nepot de văr, rubedenie incertă și îndepărtată, căruia să-i lase, după ce n-o mai fi, bruma de agoniseală, casa, grajdul în care nu mai avea nici boi, nici vacă, peticul de pământ din spatele curții și... cam atât, după câte știu eu. Nepotul, Petrică, lucra pe undeva, nu-mi mai amintesc unde, dar nu era, vorba mamei, „soi bun”, se încurcase cu o văduvă din sat, al cărei bărbat murise de curând. Șchioapă de un picior, văduva i se păruse nepotului acceptabilă, poate, cert e că, de la o vreme, Petrică se mutase aproape definitiv vreo câteva case mai sus, lăsând-o pe biata țața Veta fără el, dar, mai ales, fără casetofonul pe care Petrică îl punea duminica să urle muzică populară, înveselind, astfel, bătătura până atunci liniștită. Așa că țața Veta și-a luat inima în dinți și a venit să-i ceară muierii șchioape, dar pofticioase de bărbat tânăr, socoteală. „Ce vrei, fă”, i-o fi spus aceea, văzând-o la poarta ei și presupunând, desigur, motivul „vizitei”. Iar țața Veta, femeie cuminte și fără obișnuința ocărilor la care văduva s-o fi așteptat din partea ei, i-a zis, nu fără indignare imperioasă în glas, doar atât: „Patifonu’ și baiatu’!” De câte ori mai venea, după aceea, vorba de Petrică, nepotul țaței Veta, nimeni nu-l mai amintea decât așa, „Patifonu’ și baiatu’”.

(Din ciclul „Amintiri imposibile”)

RONDELURI ORI PE-APROAPE

GESTUL SUPREM

Pentru că-ți plac, iubire, pot
din dragoste un gest suprem,
să te sărut cam peste tot
să-ți coc gogoșile cu gem?

Să te ador până îți scot
din cap ideea de harem?
Pentru că-ți plac, iubire, pot
din dragoste un gest suprem...

Șampanii, tu și eu, compot
trei zile-n pat, trei zile bem!
Preferi și cu? De nu, o scot
(...de lenjerie mov ori crem).

Pentru că-ți plac, iubire... pot.

Sanda Nicucie

VOAL DUPĂ VOAL

Voal după voal, la Val d'Isère,
priveam parcursul efemer
al damelor cu schiul per
alt schi-n troianul pișicher.

C-un ochi umflat - nu de la ger
și celălalt echipier,
voal după voal, la Val d'Isère
priveam parcursul efemer.

Mai mult nici n-aș putea să cer
imaginației, monșer,
decât așa elicopter

cu înveliș aurifer
și poalele mai sus de cer,
învârtitoare prin aër,

voal după voal, la Val d'Isère...

Daniel Bratu

EFEMERIDA

Femeie-flutur, viața te răsfață,
Ai colorit perfect și strălucire,
Ascunzi sub gene focul din privire,
Dar inima îți e un sloi de gheață.

Bărbaților le pari o nălucire
Și le pătrunzi în suflet, ca o hoată;
Femeie-flutur, viața te răsfață,
Ai colorit perfect și strălucire.

Cu ochi de-azur și zâmbet fin pe față,
Frumoasă, mai presus de-nchipuire,
Îi prinzi pe toți în lanțuri de iubire,
Apoi, ca o Morgană, pieri în ceață...

Femeie-flutur, viața te răsfață.

Teodora Pascale

RONDELUL SENSULUI GIRATORIU

Nu-i nicăieri ca-n sensul giratoriu,
E totul clar, nu-s reguli încurcate,
Cum intri, ai mereu prioritate
Și nu-i nimic aici contradictoriu.

Eu, când apuc să intru, sănătate!
E cel mai bun și sigur teritoriu!
Nu-i nicăieri ca-n sensul giratoriu,
E totul clar, nu-s reguli încurcate.

Am stat și două ore jumătate
Și iată un motiv revelatoriu:
Eu mă destind acolo, uit de toate...

Aștept un argument ce-i peremptoriu
Să vină polițiștii să-mi arate,
Că tre' să ies în mod obligatoriu!

Nu-i nicăieri ca-n sensul giratoriu!

Petru Ioan Gârda

SONETE PE-NDELETE

EU N-AM SĂ MOR, PĂPUȘO,
NICIODATĂ...

Eu n-am să mor, păpușo, niciodată,
Ostatic îți voi fi în amintire
Când neagra întâmplare, ca pe-un mire,
M-o săruta cu buzele-i de zloată.

Cândva, păstram un ciot de fericire
În umbra ta etern înmiresmată,
Din visul cu petale și cravată,
A mai rămas în zori doar o psaltire.

Să nu bocești că deranjăm vecinii,
Candriu, o să mă scurg spre cosânzene
Din alte zări, înveșmântat cu pene

De struț. Prin noapte vor vui sirene;
În urma mea, s-or revolta ciulinii
Și-or plange, melancolice, actinii...

Florin Rădulescu

SONET PRIMĂVĂRATIC

Nu mai e mult și vine primăvara
Cu lacrimi de zăpezi, cu ghiocei,
Iar eu zâmbind, rugându-mă la zei,
Eliberez din sufletu-mi povara

De gânduri, dar păstrez într-un crâmpei
De vis, măcar atunci când vine seara,
Iluzia, ce este semnatara
Poveștilor lipsite de idei.

Voi fi prieten bun, din nou, cu mine,
Crezând, așa cum știu, în ce e bine,
Chiar dacă răul o să mai persiste

Și, scuturând de pulberi amintirea,
Mă voi juca, prin versuri, de-a iubirea...
Dar jur să nu mai scriu poeme triste!

Constantin Moldovan

SONET VEGETAL,
UNUI PRIETEN DE LA ORAȘ
Eu m-am gândit să-ți fac un ceai,
Să mântui seva ta stelară,
Dar vino repede la țară,
Pe la sfârșitul lunii mai,

Când clorofila face rai
Și e-n cireși zăpadă rară,
Să fierbi, în oală: plumânară,
Dumbeț, sovârv, sfunduc și scai,

Piparcă, trânj, vetrice, zlac,
Leurdă, cujdă și grumpir,
Vâzdoagă, șlaier și termac,

Și vărăguțe, cimișir...
Îl bei încet, când totul fierbe,
Apoi reciți, și-n somn, proverbe!

Janet Nică

MASCAȚII

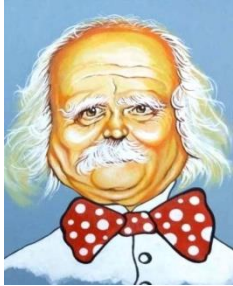
Pe vremea când domneau fanarioții,
Hoția tuturor era firească;
Discreți și rezervați, purtând o mască
Erau doar spărgătorii, lotrii, hoții.

Dorință de avere, diavolească,
Aveau și cei deștepți, dar și netoții;
Mulți străbunici boieri, chiar și bigoții
Se ploconeau la liota turcească.

Hoția a-nceput demult să crească,
Au moștenit-o astăzi strănepoții,
Stă lăcomia-n suflet să se nască.

Parlamentari, ce fac pe patrioții,
Pe față fură totul, mafioții;
Azi sunt mascați doar cei ce îi demască.

Dan Norea

POVESTEA UNUI BASM

(*schiță veselă*)

- Mae, mi-e somn!, zice micuțul nepoțel. Mai spune-mi, te rog frumos, un basm! Poate știi unul românesc, că basmele fraților nemți sunt fantezii comice.
- Bine, pușor. Îți voi spune un basm scris de marele nostru povestitor Ion Creangă. Se numește Povestea lui Harap-Alb.
- Dă-i drumul și te mai rog să fii concis! Fără floricele!
- Am înțeles, pușor. Cică, într-o vreme ancestrală, încep eu brusc, într-o țară utopică, trăia un crai care avea trei fii. Cel mai mic se numea Harap-Alb.
- Harap-Alb!, se minună micuțul. Alb știi ce este. Dar Harap?
- Harap înseamnă un om cu pielea mai închisă. Adică, mai brunetel.
- Craiul era afro-american?
- Nu, pușor. Era european.
- Dar crăiasa?
- Era albă ca zăpada, zic eu cu jumătate de glas.
- Atunci, cum s-a născut oximoronul acesta de Harap-Alb!? Logic și conform cu legile eredității ale lui Mendel, crăiasa l-a făcut cu grădinarul, conchise micuțul.
- Măi, năpârstocule, zic eu autoritar, de unde știi tu cum se fac copiii?
- Știu, Mae. De la colega mea de grădiniță, Lilișor. Are trei ani, dar știe multe. Cred că, mai degrabă, tu nu mai știi. La vârsta ta, ești confuz și o să-mi torni teoria aia aviară cu barza.
- Mă uimești, tinere! Cred că am dat-o în bară cu basmul acesta.
- Nu-i adevărat, Mae! Am avut prilejul să explicăm științific fanteziile înaintașilor ignoranți, care credeau în berze. Uite, chiar acum, îți voi emite și altă teorie.
- Tot despre Harap-Alb?
- Tot. Cred că lucrurile au stat cam așa. Craiul, dacă era crai, umbla creanga după femei și o cam neglija pe frumoasa crăiasă. Și cum, pe vremea aia, nu se inventaseră vibratoarele, doamna crăiasă l-a făcut pe Harap-Alb cu străbunicul lui Cristi Borcea. Gata! Somn ușor, Mae! Și mâine o să-ți spun eu adevărata poveste cu pupăza din tei...

Mihai Frunză,
bunic cibernetic

FĂURARI DE EPIGRAME

CREDINȚĂ

Fiind mai mică, recunoaște,
S-a dus și ea să pupe moaște,
Dar vremea trece,-i cea mai cea,
De-acum... vin „moaștele” la ea!

George Eftimie

SCUT VULNERABIL...

Atâta vreau să vă îndemn:
Când faceți scut la Deveselu,
Să fie exclusiv din lemn!
De nu, vi-l fură „puradelu’ ”!

Petru Ioan Gârda

FEMEIA CICĂLITOARE

Consoarta rece, ca zăpada,
E prima care-ncepe sfada
Și, în al cuplului binom,
Ai paria că nu e om!

Gheorghe Cireap

TARELE POLITICII

Noi suntem martorii la lunga
Și monstruoasa tragedie:
Aleșilor le crește punga...
Dar scad abrupt în bărbăție!

David Valentin

PAZA BUNĂ TRECE PRIMEJDIA REA

Deși-s prevăzător de mic
Și-mi iau măsuri, chiar ieri era
Să fiu surprins de un amic...
La soața mea!

Florin Rotaru

NĂRAVUL DIN FIRE...

A fost un personaj monden,
Iar urbea l-a votat primar
Și-acuma-i zilnic pe teren,
Căci primăria n-are bar.

Stelică Romaniuc

CAPUL

I-am găsit și un defect,
Însă nu fac tevdatură:
Capul, cred c-ar fi perfect...
Dacă n-ar avea și gură!

Nicolae Bunduri

PIERZANIA BĂRBAȚILOR

Dracul are o idee,
Să ne bage în păcat:
Umblă-n lume îmbrăcat,
Doar în piele de femeie!

Ion Micuț

IARNA, DEFINIȚIE

O iarnă-i anotimpul democrat
Când ninge, zi și noapte-n lung și-n lat,
E perioada când, de-atâta stres,
Ne înjurăm primarii mult mai des!

Nică Janet

EFICIENȚĂ

Șoferița, inimoasă,
A luat de pe bordură,
Azi, când se ducea acasă...
Șapte dintr-o lovitură!

George Eftimie

DESPRE SĂRBĂTORI

Sunt cam multe, după mine,
Dar le țin cum se cuvine;
Soața, dacă-mi dă poruncă,
Le sărbătoresc prin muncă!

Gheorghe Cireap

POLITICĂ LA NIVEL ÎNALT

Se fac sforăitoare declarații,
Dar banii alocați dispar pe dată:
Apar mereu o groază de fundații,
Dar ziduri nu se-nalță niciodată!

David Valentin

ADAPTABILITATE

Vecina mea nu poate să muncească,
Salariu – nu, cerințele sunt mari
Și, încercând să supraviețuiască,
A adoptat vreo trei pensionari.

Florin Rotaru

ADUCERE AMINTE

Astăzi, că e Bobotează,
Ține minte, cârciumare:
Numai-n apă se botează,
Nu și-n vinul din pahare!

Stelică Romaniuc

SCRIITORULUI X

De „X” eu nu vorbesc urât,
Dar nici nu pot să-l agreez:
Atâta-i de acid, încât,
Citindu-i cartea... lăcrimez!

Nicolae Bunduri

CRIZĂ LA COTROCENI

Ce dracu s-a-ntâmpat cu noi
De nu avem un pic de minte,
S-alegem unul mai de soi
Să ne devină președinte?!

Ion Micuț

PRIMARUL

Dânsul, într-un fel, bizar,
După codul nostru etic,
Are stofă de primar,
Căci, mereu, își dă în petic!

Nică Janet

BĂNUIELI NEÎNTEMEIATE

Îi șoptise cineva
Că-ntre ei ar fi ceva,
Când o prinse c-un amic
Nu era-ntre ei... nimic!

George Eftimie

SALVARE

De-acuma nu mai e surpriză:
Pe baza unui legământ,
Ne scoate FMI din criză
(Ca să ne bage în pământ).

Petru Ioan Gârda

LIBERTATE ÎN STIL FAMILIAL

În cuplu, desigur, e viața mai grea,
Se pare că asta-i năpasta:
Că soțul e liber să spună ce vrea,
Dar face ce-i zice nevasta!

Gheorghe Cireap

OPTIMISM MODERAT

Deși am împlinit optzeci,
M-am apucat să-mi sap un beci
Și treaba merge ca pe apă:
Deja sunt c-un picior în groapă.

Florin Rotaru

CEREREA LUI PĂSTOREL

Din afumatul fâgădău,
Pretind, la setea mea umană,
O parte doar din Chișinău...
Desigur, partea subterană.

Nicolae Bunduri

HOCUS-POCUS

Politic există o cale
Ce poate schimba un bărbat:
Nu face nici două parale,
Dar e scandalos de bogat!

David Valentin

EMINESCIANĂ

„Pe lângă plopii fără soț”
Vecina mea nurlie,
E angajată în negoț
... de carne vie.

Stelică Romaniuc

UN SALT ÎN VIAȚA MEA

Povestea vieții e drăguță
Și-o am notată în carnet:
Venit pe lume în căruță,
Îmbătrânesc pe internet!

Gheorghe Cireap

PUTEREA OBIȘNUINȚEI

Cu criza ne-am obișnuit,
Deși e lungă și e grea...
Ne-ar fi fatal, vă spun cinstit,
În caz că am ieși din ea.

Grigore Cotul

ESCHIVĂ

Cum i-am răpit nevasta, o tipă răpitoare,
Vecinul mă pândește, c-un par, la drumul mare,
Dar eu, să nu am parte de drastice urmări,
Îl derutez anume, mergând pe trei cărări.

Nică Janet

CONJUGALĂ

Văzându-și soțul foarte mulțumit,
Deși nu-i oferise vreun motiv,
Nevasta lui „ceva a mirosit”...
Și iute a chemat un detectiv.

Ion Diviza

DETERGENT JURIDIC

Când în politica statală
Se mai ivește un scandal,
Justiția e ideală
Ca o batistă pe țambal.

Ion Micuț

MĂRTURIE

Iau martori CERUL și PĂMÂNTUL:
Așa cum scrie-n „cartea aia”,
„La început a fost cuvântul”,
Și-apoi a început bătaia!

Ioan Frențescu

CURSURILE

Uite ce face omul când n-are ce face și nici inspirație nu-i vine: scoțoțește prin lucrurile vechi, pune ordine în cele deja ordonate și, evident, își amintește.

Într-o cutie, dau de câteva caiete studențești îngălbenite, din vremea de demult a studenției mele. Le răsfoiesc și mă uimesc nu de cât am putut să scriu (zeci de caiete, mii de pagini), nici de cât am putut să învăț și mai ales ce, cât de faptul că luam cursuri atât de complete și îngrijite, pe când profesorii vorbeau câte două ore continuu, fără pauză. Cine se putea ține după ei, bine, cine nu, nu. Probabil e de neînțeles pentru studenții de azi, care au la dispoziție atâtea surse de informare, plus tehnica ajutoare la îndemână. Dar, la vremea aceea (zic de anii 1987-1992), singura șansă ca să poți învăța pentru examene erau cursurile bine scrise. Nu prea aveam cărți după care să învățăm, nici vorbă de copiatoare, imprimante, calculatoare etc. Când mai era câte un curs litografiat, ne băteam pe el și-l achiziționam de la colegii mai mari cu prețul bursei pe un semestru.

Șansa mea era că luam cursuri bune (n-am putut niciodată să învăț după cursurile altora). Scriam repede și cu multe prescurtări (și muuult! atât de mult, încât toată facultatea nu mi-a trecut umflătura pe care o făcusem la arătătorul mâinii drepte, pe care-l înțepam cu unghia degetului mare, când țineam condeiul). La un moment dat, găsisem prin casă o carte de stenografie, din care învășasem câteva semne, pe care le foloseam des, spre disperarea celor care

împrumutau cursurile mele să învețe după ele.

Era moda cursurilor la indigou. Care era mai leneș și absentă, te ruga să-i iei și lui cursul. Asta mă scotea din sărite (am luat prea puține astfel, mă enerva să stau să așez foile cu indigoul între ele, n-aveam timp de așa ceva, pierdeam informații importante). Prea puțini erau aceia care-și permiteau să asiste la cursuri fără să scrie. La noi în grupă, era unul singur, iordanian din Palestina (așa se prezentase el). Oricum venea rar, dar examenele le trecea (era politică de Stat). Nu învăța nimic și se baza pe copiate și pe memoria vizuală. Odată, când l-am văzut scriind de zor în timpul unui curs, la pauză, curioasă, am tras cu ochiul să văd ce scrisese. Pe mai multe foi erau măzgălite floricele și inimioare, printre care tronau, îngroșat, declarații de dragoste: „Palestina, te iubesc!” Asta da dragoste de țară! Din păcate (sau din fericire), pe noi, românii, nu ne-ar fi trecut nimeni clasa, dacă ne prezentam la examen cu sentimentul patriotic, în loc de lecția învățată.

Pe Mahmoud l-am văzut o singură dată pus în dificultate, la un examen de fenomene de transfer, unde profesorul părea că nu mai poate de politica de partid și de stat. Ori poate, dacă tot știa că trebuie să-l treacă pe „NV”, măcar se răzbuna, făcându-i zile fripte. Cum ziceam, Mahmoud avea o memorie vizuală excelentă și era expert în copiate (altfel, se mira sincer: „Nu înțeleg, cum puteți voi să învățați atâta?!”). Dar, oricâtă memorie vizuală ai avea, ingineria se bazează pe logică și e suficient să greșești o săgeată (un sens) pentru ca toată șandramaua să ți se dărâme. Înșirase Mahmoud o instalație pe două table și era mândru de el. Profesorul scotea la tablă câte trei o dată (majoritatea examenelor

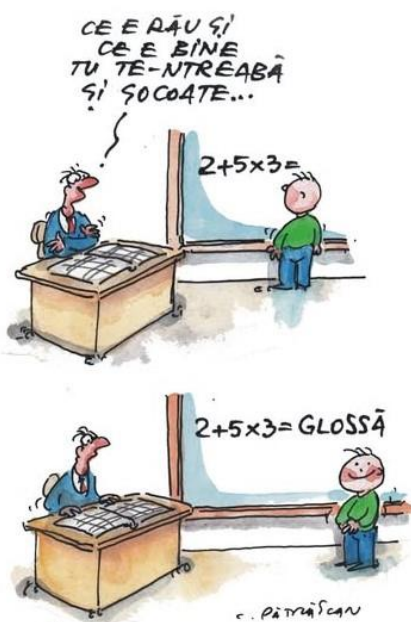
erau orale sau și scris, și oral), făcea simultan, trecea pe la fiecare, îți mai punea o întrebare, te lăsa să te gândești, apoi revenea, era ca un titirez între noi. Da' aia de ce-i așa, da' ailaltă de ce nu, dar dacă ar fi fost altfel... era tot o indiscreție. Când ajunge la Mahmoud, aruncă o privire pe tablă și-i zice: „Nu funcționează. Șterge și fă din nou!” Șterge el cu infinită răbdare, desenează iar, bineînțeles tot greșit. Trece iar profesorul (și ăsta avea răbdare cât cuprinde!): „Șterge și fă din nou! Nici asta nu funcționează”. Și tot așa de vreo trei, patru ori, până își pierde Mahmoud răbdarea și numai ce-l vedem aruncând creta la tablă, indignându-se: „Dar Daciile voastre funcționează? Că întorci cheia, face brrr, brrr, brrr și se oprește. Și asta-i pe tablă!” (Știa el ce știa. Străinii erau dintre favorizații sorții, care își permiteau să închirieze mașini, d-alea cu 12 B... , lucru la care noi nici măcar nu visam).

Profesorul, impasibil, nu s-a lăsat mai prejos: „Mahmoun, dacă Daciile noastre nu funcționează, e pentru că ele sunt construite de cei ca tine. Șterge și desenează din nou! N-ai să pleci de aici, până nu faci nenorocita aia de instalație să funcționeze!”. Nu mai știu cum s-a terminat meciul lor, cine pe cine a învins. Eu mi-am luat fericită carnetul, cu nota 7 parcă, o notă de vis, având în vedere că la examenul acela jumătate picau, și am ieșit victorioasă din „câmpul de luptă”.

Din păcate, puțini au fost profesorii care nu puneau accent pe toceală, care ne lăseau chiar cu notițele în față, pe care nu-i interesau ce ai învățat tu, mai mult sau mai puțin pe de rost, ci important era ce ai înțeles tu din ce ai învățat și ce răspundeai la întrebările deștepte pe care ți le puneau, obligându-te să gândești.

Doamne, cât am mai putut să scriu la viața mea! Să îndrăznească cineva să-mi spună că nu sunt scriitoare!

(„Amintiri din Epoca de Aur” -
Florentina Loredana Dalian)

DIN CELEBRELE DUELURI („MAESTRUL ȘI TEODORA”)

PETRU-IOAN GÂRDA

TREZEȘTE-TE TU!

E cunoscut că am succes la dame,
Talentul mi-e și har, dar și blestem:
Nu scriu cu mult mai bine, că mă tem
Să nu provoc, prin sinucideri, drame.

De-aș vrea, aș ține-acasă un harem
De dame fine sau de panarame,
Pornite ne-ncetat să mă aclame
Și să le am o viață la cherem.

Dar nu o fac, atracția-mi divină
Menită e să-mbete monștri sacri...
Eu știu că m-ai dori sub crinolină –

Aș încăpea, sunt douăzeci de acri -
Iar dacă te trimit în... carantină,
Te amăgești că strugurii sunt acri.

TEODORA PASCALE

VISELE PRIND CONTUR

Alt personaj în tine se-ntrupează:
Nu pari un eșuat căluț de mare,
Ci Pegas, care zboară către Soare,
Iar verbul tău viril ne eclipsează.

Noi suntem Comitetul de Salvare
Al sufletului tău, ce mult visează
Harem de poetese, dar plusează,
Cerând ca bonus și ceva fecioare.

Înfruptă-te și dragoste primește -
Fii pregătit de marea confruntare,
Când te-om cuprinde-n brațe ca-ntr-un clește...

Cu o mărturisire-am fi datoare,
Defecte-avem și noi, dar mici, firește:
Ca tine sforăim și-n cot ne doare.

CUM FAC FEMEILE CURĂȚENIE

DIN CELEBRELE DUELURI (DORA ȘI DORU)

TEODORA PASCALE

„ȚARA TE VREA PROST”

Așteaptă-mă, comuna mea natală,
Am rătăcit destul prin astă lume,
Trăind povești cât pentru trei volume -
Și le scriam, de m-aș fi dus la școală.

Nu știi prea multe - să plantez legume
Și numele, să-l iscălesc pe-o coală;
Așteaptă-mă, comuna mea natală,
Am rătăcit destul prin astă lume.

Revin cu bruma de agoniseală,
Dar văd că nu e nimeni să mă-ndrume,
Iar „țara te vrea prost” c-un scop, anume
Să nu se schimbe vechea rânduială...

Așteaptă-mă, comuna mea natală!

DORU MIHAI LUNGESCU

FACULTĂȚI DE PROVINCIE

O facultate-n sat e o minune,
Menține atmosfera elevată,
Și chiar de-i taxa foarte piperată,
Au tinerii o altă opțiune.

E drept că nu învață niciodată,
Dar cred că diploma îi va impune;
O facultate-n sat e o minune,
Menține atmosfera elevată.

În UE se visează-n posturi bune
De medici, ingineri, chiar și-n armată,
Când merg, la fel ca țara asta, toată,
La castraveți sau adunat căpșune...

O facultate-n sat e o minune!

DIN CELEBRELE DUELURI (DAVID ȘI TEODORA)

DAVID VALENTIN

O MIE UNU DALMAȚIENI

Cruella-ar fi un prezident perfect
Că-i place doar cojoc dalmațian,
În haită latră toți și vor ciolan
Și pentru lege n-au deloc respect.

Poporul roade oase an de an,
Șoriciul, doar când anul e bisect.
Cruella-ar fi un prezident perfect,
Că-i place doar cojoc dalmațian.

Probabil neuronul ni-i defect,
Și punem botul când ne dau un ban,
Votăm buldog și ciobănesc german,
Cu-aspect blajin, dar caracter infect...

Cruella-ar fi un prezident perfect!

TEODORA PASCALE

RECONVERSIE

Eu sunt Cruella, reabilitată,
Întoarsă de curând din pușcărie;
N-am să mai calc nicicând prin blănărie,
Mă-mbrac doar în sintetic fără pată.

Îmi plac nespus dulăii, iar ei, mie -
De mioritici parcă-s obsedată -
Eu sunt Cruella, reabilitată,
Întoarsă de curând din pușcărie.

Abia aștept, acum, să fiu curtată -
Politic, să încep din primărie
Și, exersând orice potlogărie,
Să fiu în fruntea haitei propulsată.

Sunt o Cruella reabilitată!

ALE VIEȚII FESTIVALURI

MIZILUL, ÎNTÂIUL (GLO)BAL –
*Festivalul „Romeo și Julieta la Mizil” –
ediția a XVIII-a, 24-26 ianuarie 2025*

*Plecat-am șase din Vaslui
Cu Toderășcu, șase,
Că am trecut de satul lui,
Iar el pe jos rămase...*

În mare viteză, plecat-am din Iași cu Toyota aproape de plin. Veșnic Vajnicul Vajoga și cu Daria-i isteată, elegant, Vasile Larco, Beckenbauer din cartierul Dacia-Alexandru, Ion Diviza, dar între daruri și haruri ot Chișinău, Sanda șuguint pe la geam ca-n vitrine, mi-au stat alături pe drumul întins, cu gândul la-ntregirea de formație. Ioan Toderășcu, cel care ar fi pus capac adunării de glumeți din mașină, fost-a sunat de Vasile Vajoga din vreme (și-apoi din când în când) să se-arate-n deplina-i splendoare la drumul cel mare. Marele Epigramist din Costești ne tot întreba dacă-am trecut de pădure, iar pentru noi pădurea nu era. Ca-n vechiul

cântec de revoltă, ușor transformat: „Unde-s pădurile, unde-s prescurile...” Tot așa, vorbind de pădurile care nu mai sunt, trecut-am în viteză de punctul de întâlnire, care fiind el punct, era și foarte mic și greu de văzut, de de-abia peste 4 kilometri ne-am adus aminte, la Popasul Costești, că n-am completat echipa noastră de șoc. Așa că, șoc! Trecuserăm de Ioan Toderășcu, iar în fața noastră tronau două mașini de poliție și între ele o dungă albă, marcaj rutier de neîntors către el. Singura soluție a fost să-i rog frumos pe cei în uniforme albastre să mă lase să calc linia continuă, întru recuperarea Marelui Epigramist din Costești. După o violență negare din capete, atunci când auzit-au de cine e vorba, s-au luminat ca-n zi de vară la față și mi-au spus că pot să mă duc pe unde vreau, numai să-l duc pe strălucitul lor Todo înspre trofeul aurit din Mizil (Premiul „Grigore Tocilescu” la secțiunea Epigramă). Recuperat, Ioan Toderășcu a apreciat întâmplarea ca pe o glumă bună și ne-a felicitat îndelung pentru ea, prin câteva cuvinte, ce nu pot fi transcrise aici. Caii putere s-au pus pe jeratec, încântați de noua povară, de-am ajuns la vremea de prânz în Mizil.

Mizilul, contrar celor afirmate pe ici, pe colea, doar pare un oraș mic. Cine spune că e un oraș mic, n-a fost la Festivalul Binomului Minea – Bădicioiu ori n-a trecut prin urbe pe ceață ori noaptea. Chiar Laurențiu Bădicioiu, un pasionat al pedalelor, a devenit globe-trotter cu bicicleta prin Mizil în zilele Festivalului, parcurgând un drum cât Ecuatorul și înapoi, în slujba binelui celor chemați de peste mări și-autostrăzi.

Ce am înțeles, în primul rând, invitat fiind în primă premieră aici, este că la Mizil se adună tot globul, în zilele Primei Uniri de după cea dintâi, cum îi zic eu. Drept dovadă, pe 24 ianuarie, am stat la

aceeași masă, la Cafeneaua Alexandra, cu frați moldoveni, olteni, mizileni, ardeleni și români vorbitori de maghiară, din județul Harghita. O întreagă Românie și nu numai, pe o suprafață de câțiva metri pătrați. Nu mai vorbesc de masa la care n-a mai încăput nimeni, în afara CUC-ilor dobrogeni, iar asta chiar și fără de prezența amiralului de vorbă dulce Ananie Gagniuc, cel făcător de haiși prozeliți. Nu zic nimic nici de discuția colocvială și față în față cu un bun mizilean, supporter al lui Caragiale, care îl ataca prin alunecare pe bădia Mihai Eminescu, suținând că Luceafărul nu a iubit-o decât platonice pe Veronica Micle. Am râs și atunci, și mai pe seară, cât am putut, la bancurile spuse de Doru Lungescu și David Valentin (politicoși, s-au manifestat și ei la fel, la bancurile mele, împreună cu Laura și Sanda), am cântat Hora Unirii și am dat mână cu mână, cu toți laolaltă, de pe scaune, cu frații și surorile de peste Prut și din Miercurea Ciuc.

La cazare, toți în același cămin, proaspăt renovat, cu spații din belșug, mai tineri ne-am simțit și mai puternici. De dimineață, David Valentin, parțial bărbierit cu ajutorul a două cești de cafea, părea proaspăt picat din sejur, cu ten de Copacabana. Invidioși, destui dintre noi, printre care Nelu Moldovan și Laurențiu Bădicioiu.

În ziua de iarnă până-n seară a Festivității trăit-am cât în mai multe vieți deodată.

În locuri de suflet cu pâine și sare, cum e Liceul „Grigore Tocilescu” – cui bar de frumusețe, inteligență și tinerețe (scuze, Bacovia!), elevi, eleve și-o doamnă profesoară cu sănătoase bio-țigări făcute în casă, ori casa „Leonida Condeescu” - arenă de spirit, cântec și cărți de citit, cu figuri de seamă ale culturii românești și italiene, celebrițiți mai mari sau mai mici, prieteni și oameni dragi s-au (de)dat în spectacol (înalt). Chiar senatori de drept și stâng fost-au grămezi de s-au călcat pe togi în... veselie. O maree de oameni greu de strunit, dar ca pe vremuri încolonați la vorbit.

Cel mai frumos succes de public, spre bucuria și mândria noastră, cu o epigramă trimisă la concurs, l-a avut Daria Dumescu:

SHAKESPEARIANĂ

Eu, în Mizil, puteam să fiu vedetă,
De-aș fi murit, precum o Julietă,
Atunci când soțul meu, de neam juvete,
M-a prins în pat cu unul... Capulete.

Pe locul al II-lea, la succesul de public, a fost Florin Rotaru, din Buzău, secretarul UER și redactor al revistei „Epigrama”, care-a proptit un trist adevăr în patru rânduri (a mai evidențiat-o și Tribunalul, dar e prea bună să nu fie rescrisă):

MDA...

Am așteptat, ca un copil,
Să-l văd pe Gârda la Mizil,
Dar mi-a transmis că el nu vine,
C-a jurizat și-i e rușine!

Cu o nuanță ceva mai generalizantă, dar tot foarte adevărată, în săptămâna de după jurizarea de la Mizil, scrisese și Alexandru Hanganu, din Brăila:

DE CE NU MAI PARTICIP?...

Concursurile au un rost
Când cele bune se mai leagă,
Dar nu pot scrie-atât de prost,
Ca orice juriu să-nțealegă!

Aflat în focul evenimentelor din Sala de Festivități, am încropit și eu un catren, de necitit pe acolo:

JULIETA DIN MIZIL, LA MAJORAT

Până azi, la dânsa-n prag
M-au oprit pretextele,
Dar de-acum știu un` să-mi bag,
Tot degeaba, textele.

Dar jurizarea, desigur, la Mizil ca și în alte părți, e independentă și suverană, neștirbind cu nimic din meritele organizatorilor și din încrederea lor în oameni.

Nu mai pun aici întregul pomelnic – tribunul Moldovan, cu acribia-i cunoscută, deja i-a dat în vileag pe aproape toți cei prezenți (v. pag. 5). Oaspeți de seamă, piesă de teatru și cântec, moderatori frumoși și de mare talent, Dumnezeu peste tot, mai ales la sfârșit, și sfântul Binom.

Nu mai spun de întâlnirea neașteptată cu un om drag din Iași, Radu Grădinaru, consul onorific al Franței, poet și biciclist de frunte, care m-a prezentat excelentului realizator de la Radio România Actualități al celebrei emisiuni „Vatra luminoasă”, Costin Enache, o adevărată voce „de radio”, cu o identificare măgulitoare, dar nemeritată: „Daniel Bratu, pășcănean de-al nostru”.

Nu menționez nici plăcuta revedere cu marele om, și la propriu și la figurat, istoricul, omul politic și, mai nou, epigramistul Adrian Cioroianu, care a răs cu poftă când i-am dedicat, în văz și auz de-adunare întregă, următorul catren:

DRUM FĂRĂ ÎNTOARCERE

Venit la Festival, acum un an,
Hotarul epigramelor puhoi
Trecut-a Cioroianu Hadrian.
Păcat că nu-l trecu și înapoi.

Un alt motiv de mulțumire intelectuală, dar pe care n-o să-l divulg aici, a fost întâlnirea cu Valentin Ajder, Directorul Editurii Eikon, căruia i-am oferit un autograf pe cartea mea, cumpărată anterior (și bine apreciată, „de la primul rând citit”) de dumnealui, „Popedu”, volum cu cotorul mușcat, în toamna trecută, de un glodean din Jurassic.

De asemenea, mă feresc să specific faptul că, la Mizil, deși am fost cu mult în afara premiilor și mențiunilor, la ambele secțiuni din concurs, în sala de Festivități a Casei Condeescu, tot am primit o Diplomă de laureat (mențiune), de la Laurențiu Ghiță, organizatorul concursului de epigramă „George Zarafu”, din toamna trecută.

Elegantul loc de festin, Cantina Menzil, ne-a fost prilej de ospăț și socializare-n lung și lat. Peste o sută de oameni fremătând intelectual, printre bunătățuri și rafinement, un amalgam de pete de culoare, de soare, de umbră puțină și tort mic...

În ciuda lui nea Alecu Crăciun, Ion Diviza a venit așa de tuns și

de-aerodinamic, încât n-a mai fost recunoscut să fie chemat la fotografia de grup, cu epigramiștii mai vechi sau mai noi. Nea Alecu nu este cel din zicală, ci un om adevărat, care a avut în grijă cheia de la „Închisoarea mașinilor”, ne-a stat aproape în permanență și ne-a îmbrățișat cu grijă, ca două mâini drepte, una a lui Laurențiu Bădicioiu, iar cealaltă a lui Victor Minea.

Sub oblăduirea sa și a câtorva bar-dace de licoare de dulce și (demi)sec, seara a fost de poveste, cu alt spectacol de gală-n adâncuri de inimi și gând, la etajul I, al sălii de mese pe-alese, așa cum oricând am mai vrea. Printre protagoniști, i-aș remarca, pe lângă amfitrionii Minea – Bădicioiu, pe Petru Brumă din Huși-Constanța, un liric în piele de pamfletar sau invers, pe Florian Abel, mai dezlănțuit decât Django, din Slobozia – București, pe tribunul nost`, Nelu Moldovan, un (cam)pios de la Mănăstirea (Humorului), Dan Norea, căpitanul de Play, Gheorghe Bălăceanu, distins și pe fază mereu, Vasile Larco, și mai distins, dar fără cravată, Sanda Nicucie, duioasă glumind și devreme acasă, Cătălina Orșivski, cea frumos cântătoare în gând, Elena Mândru, de excelență-n travaliul poetic și-n glas, Daria Dumescu, păstrând echilibrul cu poeme și șotii, alături de Vasile Vajoga, om de tezaur mișcând, Valentin David, cel mai greu de oprit din talent, Ionuț-Daniel Țucă, atent, ca un prinț din Levant, președinte de CUCI, Liviu Kaiter, stâncă de Dover și haz, Ion Diviza, desigur, cel ager în gând ca săgeata, Ioan Toderașcu, premiantul nostru de-arginturi cu aur suflat, sufletistul Cristinel Gigi Sonea și mulți alții, care n-au mai venit, ori plecat-au în grabă, dar au fost pomeniți din belșug toată seara, în lipsă. Cum noaptea-ncepuse să treacă, plecat-am încet la culcuș, amar versuind:

ROMEO ȘI JULIETA DIN MIZIL, LA MAJORAT

De-o vârstă fiind, se adoră,
Dar tristu-adevăr e ascuns:
Ea este demult prea majoră,
Iar el nu-i major deajuns.

Dimineața, apoi, la plecare, prin ceața cea deasă, ne-am despărțit cu greu, ca-n Jebeleanu, surâzând, de cei care-ncotro plecau și de Binom - profesorii Victor Minea și Laurențiu Bădicioiu, cele două bucăți de pâine caldă și-mpletită, sarea și piperul, laptele și dulceața de coacăze, cei doi piloni de nezdruncinat ai festivalului mizilean!

Pe drum, am tot văzut că și copacii-n margini se tot duceau în urmă, prin ceața greu lăsată, spre Mizil.

În mașină, după discuții și impresii din plin, Vasile Vajoga nu s-a putut abține și-a priticit o epigramă despre aportul de copilot al Dariai Dumescu:

Lângă Daniel, socot
Și înclin să-mi dau dreptate,
Daria nu-i copilot,
Ci doar contragreutate.

Cu vehemență, am contestat, având în vedere contribuția Dariai la conversațiile din întregul habitacul, propunând înlocuirea ultimului vers:

....
Daria nu-i copilot
Și nici soacră, ci Socrate.

Ajunși la intersecția cu șoseaua Costeștiului, din vreme-am virat la stânga, să-l ducem pe al nostru premiat la domiciliu, dar Ioan Toderașcu ne-a refuzat vehement, la o altă răscruce dându-se jos și preferând mașinii al său mers sănătos. L-am înțeles, cred că voia să treacă prin tot satul, precum învingătorii din vechime, cu-al său trofeu deasupra capului.

Mai târziu, la Holboca ajuns, drept compensație și-asemănare-n falnicul demers, luat-am din cuier șapca uitată în vară de Gheorghe Bâlici la mine-n mașină și, mândru, m-am plimbat cu ea prin curtea din Holboca, invidiat de vecini, ca-n Doinaș...

Daniel Bratu

DARIA DUMESCU

O SUCCINTĂ PREZENTARE

ca atare, m-am întors de la cea de-a XVIII-a ediție a Festivalului de poezie și epigramă „ROMEO ȘI JULIETA LA MIZIL”, care s-a desfășurat în fosta primărie a orașului Mizil, casa „Leonida Condeescu”. Acest festival a ajuns la majorat. Părinți spirituali: neobosiții și în laudă pomeniții domni de-adevăratelea, domni „cu ștaif”, profesorii Victor Minea și Laurențiu Bădicioiu, ajutați de cei săritori la nevoie, fii, fiice, prieteni dragi, oameni de valoare și cuvânt umoristic sau mai puțin umoristic.

Program încărcat, așa cum se cuvine unui festival de notorietate națională și internațională, cu luare și dare de cuvânt în avânt, cu evoluții la scenă deschisă și ușă la fel, dar locuri neocupate... defel, spectatori în afluență, maximă audiență, mare concurență, un juriu asumat, ce-a reușit de-a jurizat (aprox. 1800-2000 creații literare - poezie și epigramă), a selectat și premiat spre bucurie și oftat. Noi, umoriștii, ne-am prezentat cu multă plăcere și respect, cum e și corect, în fața unui public elevat, consumator sau creator de literatură, până când, în clipa dură, timpul ne-a pus pumnul-n gură. Drept urmare, de la primirea cu pâine și sare - ce-a ajuns la fiecare - de către un grup de elevi ce ne aștepta în holul

Liceului „Grigore Tocilescu” (elevi ce și-au demonstrat talentul, alături de noi), și până la plecare, ne-am simțit excelent sub atenta supraveghere, din umbră, a „Binomului”. În final, grupul umoriștilor, condus de câțiva senatori de drept (senatori pe drept) și escortat de procurorul Ionuț-Daniel Țucă, mare procuror, valoros epigramist, niciodată trist, am purces spre casele noastre.

Mulțumiri și felicitări tuturor celor răspunzători de acest eveniment cu ecouri pretutindeni! LA MULȚI ANI, FESTIVAL, acum, la majorat! Mulțumim Mizil, oraș ce ne răsfată și ne dă povață, să trecem prin viață cu zâmbet pe față!

Vă prezint o epigramă și o poezie trimise la acest mare festival:

ROMEO ÎN CĂUTAREA JULIETEI

O căută pe July-n tot Mizilul
Romeo-n disperare, ca tot omul,
Dar a aflat, când i-a sunat mobilul,
C-a sechestrat-o, între timp, „Binomul”.

E TOT CE VREAU

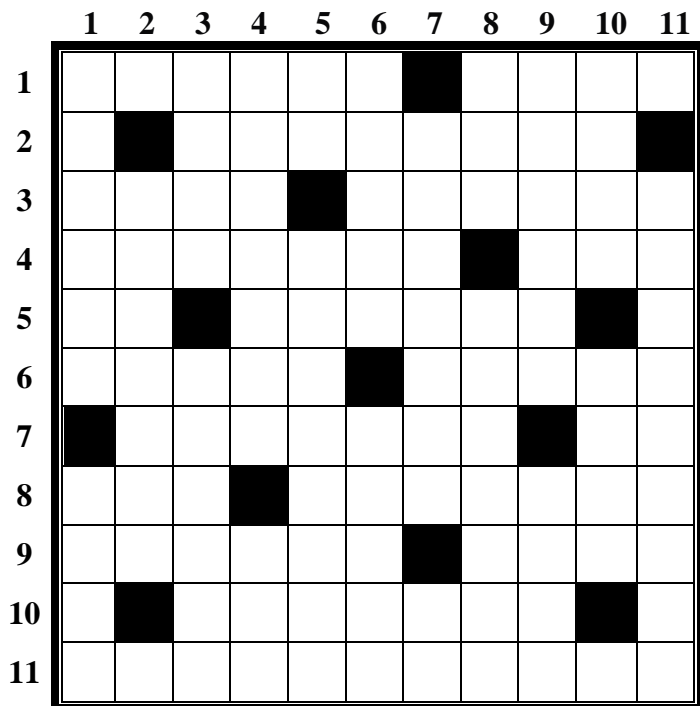
Am rătăcit pe globul ocular
Din est la vest, mai mult de o secundă;
O stea de mare și un felinar
Mi-au fost de-ajuns să balansez pe-o undă.

Am resimțit osânda-n întrupare
Umblând pe puntea dintre morți și vii,
Acolo unde-o stea nemuritoare
Sfida pustiul nopților târzii.

Am șovăit adesea-n rugăciuni,
M-am desfătat din trupul de cuvinte,
În vers m-am spovedit și-n slăbiciuni
M-a tulburat tristețea pe morminte.

Dar într-o zi, trăi-vor doar păreri
Și tot ce vreau nu-i taină, nici mister,
E să îmi caut umbra mea de ieri,
Să-i fredonez un ultim lerui ler.

ROMEO ȘI JULIETA...

ORIZONTAL: 1) Oprit din drumul spre Înalta Poartă – Se ia de tine direct, dacă ajungi să bați câmpii. 2) Apariție la întâmplare, ce dă peste cap ordinea dintr-o unitate (pl.). 3) Nume al unui om cu trecut de poveste – Găsită cu o pasă... proastă. 4) Având dreptul la bază... viitorul îl are asigurat la parchet – O sticlură în sănătatea noastră. 5) Abonat de la început... la cabinet! – Scoaterea de sub urmărire a organelor de cercetare (pl.). 6) ROMEO – E de zece pentru cel ce are carte. 7) Lipsit de gust, în tot ce este închis la palat – ȘI. 8) Cupa pe care și-o dispută picii și... tăticii (sic). – O acțiune de selecție la care se trage... cu dinții. 9) Ținut în sală, la aparate... pentru cei ce vor să se facă... bine – Construcții rare făcute pe câmp la margini de sat. 10) JULIETA. 11) Locație, la care întorsul foilor e pe gustul nostru, al tuturor.

VERTICAL: 1) Un om bolnav... de bună – Încadrat la stat... cu program în trei... schimburi (sic). 2) Servant la baterie. 3) Închis din motive rasiste (var.) – A intra în serviciul de protecție și pază. 4) Confortul angajaților la stat – Bătutul din poartă-n poartă cu mascații în urmărire. 5) Ne dau Savoare, dacă avem și soare! – Acte pentru împrăștierea ilegală în mahala. 6) Aflat în aria de acoperire, atunci când vorbim de mobile (sic) – Centru de înot pentru profesioniști și pentru începători, deopotrivă. 7) Om de gașcă în felul lui – Te ia invers... a cercetare! 8) Țasta nu iese cu nimic în relief – A lucra manual. 9) Model cu care ne-am obișnuit – Posesorul unei distincții, care atestă o bună imagine externă. 10) Locul din imediata apropiere – Pământul galben. 11) Una mică, înainte de masă (pl.).

Ion MAZILU, Ploiești

CUGETĂRELI

Vecinul meu era un sărac de milioane.

*

Iubesc normalitatea la nebunie!

*

Conducători din toate țările, lăsați războiul în pace!

*

Microbiștii echipei de fotbal s-au infectat cu un virus necunoscut.

*

Ei ne dau de pomană, să-i alegem, iar noi îi votăm de pomană.

*

Navigatorii s-au îmbarcat pe Corabia Nebunilor.

*

Noaptea trecută am vizat-o pe Angelina Jolie.

*

Am citit poezia „Baltagul”, scrisă de marele pictor Mihai Creangă.

*

Până la urnă, tot politicienii câștigă.

*

Furtul e un caz renal și se pedepsește cu premisa de nevinovăție.

*

Pentru că a întârziat la întâlnire, domnișoara a rămas cu bluza umflată.

*

Orfană de mamă, fata lua, în fiecare zi, de la tatăl său, câte o mamă de bătaie.

*

Ciorba nu e bună dacă nu dă în clopot.

*

În gaz de pericol, ne ascundem!

*

Învățase limba franceză după ureche.

*

Primăvara, albinele polemizează florile.

*

Nu numai în Sahara speranța este în deșert.

*

Aproapele meu este, de departe, un om foarte bun.

*

Pe teren se discută un meci între două echipe codașe.

*

Citesc mai puțin, din ce în ce mai mult.

*

Soția lui era insistentă medicală.

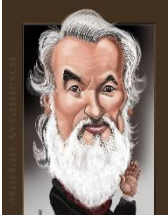
*

Mielul blând muge la două oi.

NICĂ JANET

VERSURI DE FĂURAR(I)

SEPTETUL FOTOGAMELOR MIȘCATE

Pleacă ciorile-n exod
Dimineața,
Iar pe gărlă, peste pod,
Suie ceața.

Cerul s-a lăsat pe străzi,
Gri, de piatră,
Și aiurea, prin ogrăzi,
Câinii latră.

Porcul gras, cu paiu-n rât,
Dă din coadă;
Hornul și-a legat la gât
O broboadă,

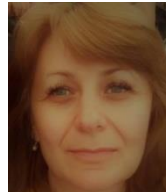
Iar castanul aplecat
Ca o slugă,
Mă privește încruntat
Pe sub glugă.

Vântul suflă pățimaș,
Parcul mort e,
Cad albi fluturi pe oraș,
În cohorte.

Scap al fulgilor balans
Printre dește,
Iar troianu,-n ritm de dans,
Crește, crește...

Iau atunci omătu-n piept,
Urc poteca
Și spre casă mă îndrept
Ca... spre Mecca!

Vasile Vajoga

DE PLECTISEALĂ...

E-un fel de lene ori de oboseală,
Un fel urât de-a nu mai fi frumos.
E un butoi plin ochi cu plectiseală,
În care stau lejer cu fața-n jos.

E-un fel de am să plec și să revin,
Un fel de nu știu ce și nu știu unde.
Neverde, ne-ntristare, nesuspîn,
Nedrepte, nepătrate, nerotunde.

E-un fel sfârșit aproape ne-nceput
În care mă tot aflu neuimită,
Neacră, neamară, ne-ndulcită...

În care m-am dorit dar nu m-am vrut.
Ca în final de iarnă, plectisită
Și neavând ce face... m-am născut.

Sanda Nicucie

FĂRĂ NICIUN CHIP

Nu e nicio veste c-ar sosi uitarea,
zilele îmbracă restul unui vis,
simțuri viscereale, ochii de ibis
amăgesc întinderi și apoi chemarea

cerului din mine, cerului închis
în orizontala urmă a splendorii,
jocul fin de raze, arșița prinsorii,
tot deșertu'-n care astăzi m-ai rescris.

Respirată-n liniști, fără niciun chip,
mi-e-ncrustată-n riduri toată neputința,
curbele lichide,-n care mă-nfirip.

Arselor Sahare, când nu pot să țip,
le rămâne scrumul, zborul și dorința,
adâncite-n piepturi - albe, de nisip.

Camelia Constantin

SONET UNITAR

Peste lumina vie a micului oraș,
Un abajur subțire de ceară migălită
Rearanjează umbre pe fier și bauxită,
Ca într-un cufăr tainic de nobil bogătaș.

Privesc uimit lucrarea de-a pururi emerită
Și mă smeresc lăuntric, ca un elev codaș,
Cu ochiul deopotrivă turist și băștinaș,
În lumea-n care duhul pe sine se imită.

Abia acum mă-mpinseși să deslușesc în Carte,
Să lepăd închisoarea-ndoielii la hotar.
Cunosc că îți sunt iesle și viață după moarte,

Că e destul să capăt o boabă de muștar
De-ncredere în voia ce-mbelșugat se-mparte,
Ca să-ntrunim, multiplu, întregul unitar.

Simona Diana Țiru

DE-ACASĂ-ACASĂ

(dedicat lui Grigore Vieru)

Plecai de-acasă-n trenuri spre acasă,
Plângeam cu tine, ceilalți călători,
Și-apoi râdeam spre punțile de flori
Din versul tău, din vorba-ți cea aleasă.

Din ochii-ți mari plecau mereu cocori
Spre-aceeași zare caldă, luminoasă,
Plecai de-acasă-n trenuri spre acasă,
Plângeam cu tine, ceilalți călători.

Din cer în cer, pândit de-o lună-coasă,
Priveai la noi, cum cântecu-n viori
Și ne-nveleai cu inima-ți, doar ca să

Nu ne înghețe inimile-n nori.
Erai senin în vremea furtunoasă.
Erai cât toți eram. De-atâtea ori...

Plecai de-acasă-n trenuri spre acasă.

Daniel Bratu

EȘTI IARBĂ, POETE! *(poem dedicat poetului Grigore Vieru)*

Ești iarbă, poete, ești verdele crud,
Ce crește-n lumină spre soare,
Ești liniștea serii, când versul zălud
Se naște-n prezent și-apoi moare.
În glasul ce încă vorbește prin vremi
Se simte zidirea-ți frumoasă
Și-n limba duioasă ne strigi și ne chemi
Să tragem hotarul acasă.

Ești iarbă, poete, ești strigătul gliiei
Ce-și cheamă toți fiii din lume
Să pună iubirea sub ciucurii ieii,
Să cânte-al Moldovei renume.
Poemul tău simplu a stins în cuvinte
Dorința străveche-a Unirii
Și-a pus în izvoare metafore sfinte,
Doinind pe altarul vorbirii.

Ești iarbă, poete, nu-i simplu deloc
Să mori pentru neam și credință,
Istoria-ți scrie cuvântul de foc
În propria ei conștiință.
În versul tău pus-ai un crez pentru neam,
Tot dragul de mamă și frate
Și pomul ce-și prinde coroana sub geam,
Și mărul cu crengi dezbrăcate...

Cuvintele scrise cu-atâtea ardoare
Înălță spre Cer limba sfântă,
Iar Prutul îngână cu Dunărea-n mare
O doină ce doruri frământă.
Ești iarbă, poete, ești spiritul viu,
Poemul din Ceruri coboară
O mare dorință, pe care-o rescriu:
Unirea și-o singură țară!

Mirela Grigore

AFACEREA NORDIS

Văd că le merge mintea
Unor escroci și hoți.
Nu reușește statul
Să-i judece pe toți.

Dar vestea este bună,
C-au început să cadă
Și-n pușcării s-adune
Pe hoții toți grămadă.

Ca să le iasă-ndată
Hoțiile pe nas,
Destul au tot lungit-o,
Puțin a mai rămas.

Să-și capete iar banii
Cei care-s trași în piept,
Iar ei, la pușcărie,
C-așa-i normal și drept.

Iar ăștia care-ascultă
Atenți, la microfoane,
Chiar dacă deveniră
Binoame sau trinoame,

Decât s-asculte întruna
Pe Bratu și Andrei,
Să tragă cu urechea
La ce hoții fac ei.

Afaceri doar de țepe,
De falsuri și de furt:
„Cel ce s-a fript cu Ciorbă
Azi suflă și-n iaurt!”

Petruș Andrei

FABULĂ CIUDATĂ

Oricum a-i da-o și oricum o-ntorci,
Un autor de fabule cu porci,
Cel care – am mai spus – de-a lungul vremii
Pe la concursuri fu distins cu premii,
S-a întâlnit c-un gazetar odată
Și pus într-o postură delicată,
Atunci când ziaristul, cam în pripă,
L-a abordat pe când trăgea din pipă
Și, pe un ton destul de arogant,
Solicitanu-i un răspuns tranșant,
Cu mult tupeu i-a pus o întrebare
Cerându-i să răspundă, ca atare:
- Maestre, din moralele-ți notorii
Au învățat ceva și cititorii?
La care, autorul cu pricina
A replicat la fix, bătu-l-ar vina,
Suflând pe nas duhnelile mahorcii:
- Ce, cititori?... Eu scriu să-nvețe... porcii!!

Iar în această fabulă banală
Se-ascunde-un tâlc ce naște o MORALĂ:
„Oricât de mult ar fi apreciați,
Toți fabuliștii sunt puțin... ciudați!”

Vasile Vajoga

CUGET, DECI REZIST... (aforisme)

**ION
DIVIZA**

**GHEORGHE
BĂLICI**

Un poet, care e deja cu un picior în eternitate, se revoltă că nu-l cunoaște nimeni în „țara asta de rahat”.

Amicul meu, un enciclopedist, se teme că o să moară înainte de a termina lectura Facebook-ului.

Am făcut azi o înțelegere cu cântarul meu: Dacă nu arată cu 10 kile mai puțin, îl distrug!

Fiindcă nu are harul gândirii, tipul întotdeauna vorbește așa cum gândește.

Cum poți să gândești liniar într-o lume atât de controversată și absurdă!...

Actorul n-a luat niciun premiu teatral, pentru rolul său remarcabil de soț model; doar palme, de la soție...

Citești aforismele unora și ai impresia că sunt scrise de Inteligența Artificială.

Nu orice individ uman face ceva bun pentru oameni. Porcul, prin sacrificarea sa, da!

De unde scriitori vii, dacă ei mereu se plimbă doar printre morți?!

După ce l-am convins să nu umble cu capul în nori, mai trebuia să-i scot și paietele din cap...

Una e să spui că banii nu au miros și cu totul alta că în casă nici nu miroase a bani.

Aforismul se dezvoltă pe baza înțelepciunii celor care știu că demult s-a spus totul.

Naivitatea te ajută mai mult să crezi decât talentul.

În calitatea ta de mare epigramist, peste o sută, două de ani, se poate întâmpla să rămâi cu câteva epigrame într-o antologie, care vor fi semnate de altcineva, pentru că antologatorul a încurcat numele...

Omul care are cap pe umeri mai alege din gândurile care îi trec prin cap.

La frizerie, nu există nicio diferență între capul prost și capul învățat.

Un om cu studii pe oriunde, manierat și îmbrăcat la patru ace, uită uneori cât este de deosebit și începe să devină suportabil.

O vreme am fugit de vicii, pe urmă au început să fugă ele de mine...

De ce aș vrea să ajung longeviv? Ca să văd dacă vine vreodată înțelepciunea...

GEORGICĂ MANOLE

PROSTIA CA APANAJ UNIVERSAL

„Acela care îndrăznește în zilele noastre să vorbească despre prostie se confundă cu primejdia de a eșua în multe feluri. Gestul i se poate interpreta drept impertinență ori ca tentativă de a disturba evoluția societății.” Cu această frază își începe Robert Musil cunoscutul său eseu scris în 1937, **„Despre prostie”**, și publicat de Editura „ALL” din București, în 2013. Și când te gândești cât de insistenți sunt epigramaștii noștri, când e vorba de proști și prostie! Și bine fac! Eseul, unul de întindere, în fapt un discurs al lui Musil despre prostie, este un melanj reușit între patru discipline auxiliare: filozofia, psihologia, istoria și politologia. Dorind a fi o analiză documentată, Musil vrea să plece de la o posibilă axiomă, pe care să-și așeze observațiile, constatările și teoriile sale, cu scopul de a enunța o idee universală despre prostie. Și pleacă de la Erasmus de Rotterdam, scoțând din eseul acestuia, „Elogiul nebuniei”, axioma căutată: „*Dacă nu ar fi existat o anumită doză de prostie, omul nu ar fi venit pe lume*”. Asta însemnând că omul a pornit în marea aventură, având în gena sa și un segment de lungimea unui micron, ce ar reprezenta prostia. La unii e mai dominantă, alții au știința ascunderii ei, cert este că prostia e de când lumea, acoperind toată lumea. Nu rămâne nimeni neatins de acest microb. În plus, Musil a plecat la drum și cu o aserțiune mai veche a lui, aceea că „*nu există absolut*

nicio idee interesantă pe care prostia să nu știe să o pună în aplicare, ca fiind perfect maleabilă și putând îmbrăca toate straiile adevărului. Adevărul, dimpotrivă, poartă o singură haină și merge pe un singur drum, fiind, de aceea, mereu în dezavantaj față de prostie.”

Totuși, în activitatea sa de documentare, Musil a găsit puține materiale care să vizeze subiectul, concluzionând că înțelepții, care ar fi trebuit să fie primii preocupați de prostie, nu o fac, ei preferă să venereze la infinit înțelepciunea. Și inteligenții sunt mai reținuți, ei justificând aspectul prin faptul că vorbind de prostie, își exacerbezi inteligența și „*ar fi semn de prostie să faci paradă de propria inteligență*”, pe când proștii „*nu se jenează în a se preamări pe sine*”. De aceea, Musil pune semnul echivalenței între preamărirea de sine și vanitate, plecând de la faptul că între vanitate și prostie a existat dintotdeauna o legătură intimă: „*Un om prost pare cel mai adesea vanitos pentru că îi lipsește inteligența de a ascunde acest fapt.*” Cu toate acestea, singurul căruia Musil îi aduce circumstanțe atenuante privind preamărirea de sine este poetul: „*Poetul are voie să spună în numele umanității dacă ceva îi este sau nu pe plac, are voie să ne povestească cum stă soarele pe cer, poate să se destăinuie, să divulge secrete, să facă mărturisiri, să dea seamă cu înverșunare de propriile fapte*”.

O altă relație complexă („și de asemănare și de diferență”) există între prostie și imoralitate. Aici Musil este de acord cu Eduard Erdmann care consideră grosolănia ca fiind „*prostie aplicată*”, reținând un citat al acestuia: „*Cuvintele nu sunt singurul mod de a exprima o stare de spirit. Spiritul se exprimă și prin fapte. Prostia, de asemenea. Un om care nu doar că este prost, dar se și comportă prosteste – adică pune în aplicare prostia -, dă dovadă de grosolănie*”.

Robert Musil ajunge, e drept că la nivelul anilor 30-40, dar nici azi nu ar exista mari diferențe, la următoarea concluzie: **„Prostia este de două tipuri: una cinstită și fățișă și o alta care, în mod oarecum paradoxal, decurge chiar din inteligență. Cea dintâi are la bază un intelect deficitar, iar cea din urmă un intelect care suferă doar de o anumită slăbiciune, fiind, din această cauză, cu mult mai primejdioasă decât prima”**.

Prostia cinstită, senină sau fățișă, este caracterizată de autorul eseului astfel: 1. „este specifică omului greu de cap”; 2. „este săracă în idei și în cuvinte și neîndemânică în folosirea lor”; 3. „în relația cu artele, se comportă adesea ca o adevărată artistă, însă una tăcută”; 4. „se agață cu predilecție de tot ce este tangibil și accesibil simțurilor”; 5. „dacă nu ar fi uneori atât de credulă, de confuză și de incorigibilă încât să ne aducă la disperare, am putea să o considerăm chiar un fenomen peste măsură de agreabil” etc.

Pornit la drum, după cum am mai spus, cu dorința de a găsi o idee universală despre prostie, avea să constate că nu putea enunța nici măcar una aproximativă, atât timp cât înțelepciunea și rațiunea nu sunt statornice.

Într-un cuvânt, inteligenții și înțelepții mai mult l-ar încurca prin desele lor puseuri de nestatornicie. Ba chiar pot deveni adesea proști. Ei pot intra ușor în panică și atunci se produce o „suspendare temporară a inteligenței”. În atare situație, funcțiile superioare ale intelectului dispar, locul lor fiind luat de un fel de mecanisme afective primitive. Se poate vorbi de o prostie elevată: „Ea accede la cea mai elevată zonă a inteligenței; așa cum prostia pură este o artistă tăcută, și prostia inteligentă este aceea care contribuie direct la zbuiciumul activității intelectuale, la instabilitatea și zădărnicia ei”.

Întreaga demonstrație a lui Musil conduce spre faptul că, indiferent cine suntem și de

unde suntem pe acest pământ, prostia nu ne iartă. Pentru a evita pe cât posibil situația ne dă trei sfaturi: 1. „Recurge la ultima și cea mai importantă armă împotriva prostiei: modestia!”; 2. „Abține-te de la judecăți și decizii când nu înțelegi suficient situația!”; 3. „Comportă-te cât de bine poți și cât de rău trebuie, însă, în orice întreprinzi, fii conștient de failibilitatea comportării tale.

KOSTA VIANU, Buzău

AMURG 5

...și nici nu știu cum aș putea trăi
fără tristețea de-a te întâlni
acum în pragul lungului amurg
în acest capăt depărtat de burg

și nu știu bine cum am suportat
ideea c-am iubit și am uitat...
câmpia-i obosită și stingheră
închide-n ierbi cumplita mea himeră
în codrul neguros
și ars pe poale
se-aude-un cântec îngânat și moale:
o pasăre bolnavă și străină
aceluași amurg i se închină...

AȘA ÎNCEPE 6

am început să dispar
am lipsuri grave
în propria gestiune
mai întâi, nu mi-am mai găsit
coastele
(las-o pe aia
care mi-a dispărut
încă de la Marea Eroare a Creației
furată pe când dormeam
îmbătat de iluzii că, iată,
mă veghează, în fine,
cerescul și bunul meu tată -
încă de pe atunci
corupția
și lipsa de material
de construcție
făceau ravagii
semn că recent pedepsitul, lucifericul
înger
își luase în serios meseria)

apoi pielea
pielea mea!
s-a sterpezit dintr-o dată
s-a subțiat
mi se vede totul prin ea
aplecarea ireversibilă spre păcat
slăbiciunile, frica
faptul că nu mă gândesc la nimica
necredința și lipsa iubirii
erorile firii

doar coloana
ce mă mai ține
să nu mă prăbușesc singur în mine...

BOMBOANE 7

Iubita mea, tot târgul
e-nfiorat de tine,
sonați îți scriu sonete
la modul indirect,
iubiți de-o concretete sălbatică, în fine,
bomboane îți oferă și nu-mi pare corect,

mă onorez
a crede că n-ai uitat, firește,
abilele-mi expresii și tonul
relaxat,
în care, prin cuvinte din cele mai oneste,
amorul cel mai trainic
în prag
ți-am declarat
și totuși, văd cu silă
în crunte stări nervoase,
cum alții beneficii
obțin, fără efort
și mutre deformate, dihăanii dubioase
în juru-ți fac, adesea,
un detestabil sport.

Adio, deci, dulcico, teribilă sirenă,
mi-ajunge umilința, nu pot s-o mai susțin
să-ți ducă alții-acuma, ca papagalii, trena!

Eu îmi înec amarul într-un pahar cu vin.

LIVIA DIMULESCU, București

**DOAMNA ȘI
ZUGRAVUL**

Sunt un simplu zugrav. Ba, nu. Sunt un profesionist în meseria mea și zilele astea muncesc la doamna.

E o doamnă divorțată. O cunosc mai de mult și-mi pare că se face din ce în ce mai mică, de zici că intră la apă. Din când în când, în câte o pauză, stau cu ea la taclale. Când era tânără, nu mă remarcă. Mi se părea că nu mă vede. Acum, când e atât de vorbăreț, îmi pare bine că a îmbătrânit. Nu știu, dar merită. Și-apoi, eram la fel de muncitor și atunci. Îmi făcea cafea repede și mă striga.

Când deschid ușa la bucătărie, tresare și zâmbește. E simpatică și ridată. Undeva, în stânga gurii, are trei măsele lipsă. Nu știu dacă e urâtă. E abătută, ca toate femeile divorțate. Deja are ticuri: se scuză din orice, mă-ntrebă din două în două ceasuri dacă mai vreau cafea și... observ că are mușchii de pe picioare flască, ce mai, asta i-a fost. Îmi pare rău pentru ea, dar stau și mă gândesc că femeia la patruzeci de ani nu mai are nicio șansă. Mai ales vara. Am eu o soră pe care vara o deprimă. Așa zice ea. Eu i-am zis: „Fă, tu ai nevoie de bărbat.” Ea se pune pe ocărât, pe blestemat și-apoi rămâne cu privirea crăcănată pe pereți.

Așa și cu doamna. Bine, doamna, în fiecare dimineață, se dă cu maclavais maro pe sub ochi, pe nas. Dimineața are o altă privire. Abia așteaptă să iasă pe ușă. Când vine de la muncă, sunt frânt de oboseală, o mai observ și pe dumneai lipsită de chef. Lipsa de chef, de parcă n-are sânge în ea, se vede de la o poștă. Și vara, vara niciun bărbat n-are ochi pentru o femeie de patruzeci de ani. Și chiar dacă ar da pe-afară de ocheade și de giumbușlucuri, sunt ridicole. Aici e ruptura. Suferința. Iarna se-ascund ca urșii în bârlog,

se fac că au treabă, că pun zarzavat la borcane, vin copiii în vacanță, dar vara e anotimpul cel mai cumplit. Doamna citește. Mai bine s-ar uita la televizor. Mă gândeam azi, când vopseam ușa la bucătărie, că femeile astea sunt fără sex. Eu unul, și dacă m-ar plăti, nu m-aș culca cu una ca ele. Le și văd pline de hachițe, cu romantismul oftat și răsuflat, cu indecența lor de-a dori să fie iubite. Cel puțin cu doamna îmi place să vorbesc. Și are ea un dar de a mă scotoci în suflet. Îmi face bine, dar nu pot să recunosc că, tot vorbind, îmi pică ochii pe gâtul ei flască... și pe mâini. Nu se omoară cu treaba, dar pielea de pe mâini are culoarea mobilei din sufragerie. Doamne, ce ți-e și cu viața asta: are de toate și crește douăzeci de pești într-un acvariu. Mereu mă atenționează să nu arunc cu var în acvariu. De parc-aș fi prost: păi, am zugrăvit în case austriece, la boieri, și nimeni nu s-a plâns. Și totuși, zilnic mă atenționează. Cu oarecare jenă, dar sunt un bărbat fin și mă prind imediat. Cred că ar trebui să-și ia un papagal. Să ciripească ăla vara, că toamna nu mai e nevoie. Vine copilul din vacanță. O mai văd, uneori, că se mângâie pe brațe, pe coate. Ce să-i fac?! Norocul și-l face și omul. Am știut ce nevestă să-mi iau. Păi, doamna parcă obosește mergând și e cu capul aiurea - La ce s-o fi gândind? -, pe când a mea vine de la schimb și-o apucă aiurea curățenia. E toată numai viață și nerv. Ei, asta e: femeile astea ofilite nu mai au nerv. Și sunt atât de obosite că nici măcar așa, o dată, nu-ți vine să te complici cu ele.

Păi cum să meargă ele, la mare, când fetele astea de liceu au sânii pietroși, sfârcurile țipă la tine și fundul tare, nu lăsat. Nu mi-e milă de doamna, dar nici ea nu m-a băgat în seamă atunci. Și nu sunt un bărbat urât. Ce dacă n-aveam școală?! Parcă mai contează școala acum. Cașcavalul, teșcălaul de bani.

Și-avea un păr lung, galben; îi mai pică și părul. Se piaptână cu capul atârnat în cadă. Mă fac că nu observ. Asta e: ce să-i fac?! Mai stau cu ea la taclale, dar vara abia a-nceput.

În fond, e treaba ei. Eu sunt un zugrav bun și le am și eu pe ale mele.

SORIN POCLITARU

DE DRAGUL TĂU

De dragul tău aş deveni vegan,
Aş mesteca doar lobodă şi ceapă
Şi încă un ceva ce-acum îmi scapă,
Ceva între fasole şi şofran.

M-aş îmbrăca la modă, ca un prinţ
Şi ți-aş aduce ceai să te-ncălzească
Şi-aş sta într-o poziţie câinească,
Cu-n trandafir, orizontal, în dinţi.

Nici n-aş mai cere nimănui ţigări,
Ba chiar aş da săracilor pacioace,
Aş renunţa la tot, tot, tot ce-mi place,
La totul, în afară de jumări.

Eu, pentru tine,-aş deveni un sfânt,
Aş ţine post şi m-aş ruga-n chilie,
Tot pentru tine mi-aş lăsa chelie
Şi-aş fi de-acord cu toate care sînt.

Din dragoste curată, negreşit,
Aş da mâncare javrelor orfane
Şi-aş da colivă, mere şi bomboane
Ţiganilor ce umblă la cerşit.

De-ar fi să mă iubeşti măcar un pic,
M-aş apuca de dansuri deochiate
Şi-aş merge în Tibet opt ani jumate,
Că nu-s Bred-pit cu şapte, ştii ce zic.

De dragul tău aş spune „te iubesc”
În fiecare zi la ora şapte.
Şi practic, dacă stai cu mine-o noapte,
Promit că dup' aceea mă tulesc.

Şi nu mă mai apropii, stau ascuns,
Într-un boschet, în grote, într-o mină,
De dragul tău, te rog, nu fi cretină,
Că mie şi o dată mi-e de-ajuns.

CUM NINGE..

Cum ninge astăzi, mama ei de viaţă,
Cu fulgi cât căcăreaza de mamut,
De parcă Sfinţii toţi au început
Să-şi scuture, din aripi, doar mătreaţă.

A început întâi ca în Coşbuc,
Câte un fulg sfrijit, „acum a stat”
Şi-apoi, mămică, a continuat,
De-i plin de accidente pe Facebook.

A nins cât pentru două continente
În care-ar fi doar eschimoşi sau foci
Cu fulgi imenşi cât rolele de scoci
Sau cât minunăţia lui Terente.

A nins cu nişte fulgi atât de mari,
Că nu mai vezi cotârle pe centură
Şi, excitaţi de gândul la fractură,
Schiorii salivează la clăpari.

Te uzi de la ninsoare pân' la piele
Şi, de atâta nins, doi cocalari
Plimbau BMW-ul fără ochelari,
Cu geamu-nchis, ne-emiţând manele.

Se-mbracă lumea-ntreagă în faină
Şi-noată prin nămeţi ca prin ulei,
Trăind sindromul unor tăiţei
Care înoată-n supă de găină.

De plictiseală, un căţel ciudat,
Care trăia într-o vulcanizare,
S-a lins atât de mult între picioare,
Că într-o zi şi-o noapte s-a castrat.

Noroc că nu sunt ştiri decât cu morţi
Şi de discuţii despre câte-o lege,
Măcar de-ar da un ger să se închege,
Că băltăria nu-i cum s-o suportî.

Mă uit în jur şi văd doar „chiu şi vai”
Şi sărăcie, Doamne, şi mi-e milă.
Care îmi face cinste cu-o cămilă
Şi un bilet de-o lună în Dubai?

INTERVIU CU NOI (ȘI VECHI ISTORII)

DANIEL BRATU, Holboca

VASILE VAJOGA, Iași

în dialog cu

despre

adevăratul jubileu al umorului ieșean, (mai mult) de la origini (decât) până-n prezent

DB: - Bună ziua! Maestre Vajoga, sunteți ca un lup de mare, dinspre corăbii de gând. Un amiral de iarbă verde, acum. De unde aveți pipa? Ați fumat vreodată? Credeți că ar trebui ca între măsurile de „exterminare” a fumătorilor și „vaporiștilor” să își facă loc o excepție, aceea a fumătorilor de pipă? Pipa aduce un parfum aparte, indispensabil, care predispune la istorie și depănare de amintiri.

VV: - Da, așa este; pipa e aducătoare de amintiri. Bunicul meu dinspre mamă fuma pipă. De altfel, cuvântul „pipă” l-am folosit mult mai târziu. Pe atunci – cam toți din cartier - îi ziceau lulea. Nu, n-am fumat în adevăratul sens al vorbei cu pipa. M-am „prostit”, ca să spun așa, pe când aveam vreo douăzeci de ani... Dar am o colecție de lulele, unele foarte vechi, la care țin mult.

DB: - De aici și expresia „amorezat lulea”. De poezie și umor, desigur. Iată-ne în fața unui jubileu de excepție, care se poate întâmpla doar „o dată în viață”. Asociația Umoriștilor „Al. O. Teodoreanu” a ajuns la cincizeci de ani. La 11 februarie 1975, scriitorul Nicolae Țatomir, decanul Facultății de Drept, înființa, la Iași, Cenaclul Epigramiștilor Ieșeni. Din câte știu, inițiativa a aparținut redactorului șef al ziarului „Flacăra Iașului”, Mihai Dumitriu, alături de șeful secției „cultură” a cotidianului, Gheorghe Matei. Printre fondatori, George Petrone, devenit ulterior președinte, apoi președinte executiv și președinte de onoare al Asociației Umoriștilor „Al. O. Teodoreanu”. Ați fost foarte aproape de începuturile acelea, din alt veac. Ați fost, parafrazând, omul din iarba vremii? Când ați intrat în acest Cenaclu?

VV: - Întotdeauna am cerut, celor pe care i-am intervievat și eu cândva, ca răspunsurile lor să acopere cam același spațiu tipărit cu cel al întrebărilor adresate. De aceea ar trebui să mă supun aceluiași principiu. În cazul meu, vârsta nu mă împinge în față, ci mă duce mult în urmă, deoarece am debutat în presa scrisă pe vremea când încă mai eram elev la liceu, la Bacău. Cu epigrame, desigur, în „Urzica”, în timp ce redactor șef acolo era reputatul Aurel Baranga. De aceea, ajungând în Iași, auzind că pe lângă ziarul local s-a înființat un cenaclu de epigramiști, m-am simțit ca peștele în apă. Nu am fost membru fondator, dar am început colaborarea scrisă la ziar, începând cu anul 1976. Debutul în public avea să vină mult mai târziu, cam prin 1982, cred, dar într-un cadru deosebit. Erau atunci prezenți în sala de festivități a ziarului „Flacăra Iașului” bucureștenii Alexandru Clenciu, Nicolae Ghițescu, D.C. Mazilu, cântărețul Emil Gavriș... Și Frențescu tot atunci a debutat.

DB: - E o discuție liberă, nu un interviu... Cine mai era atunci, printre umoriștii ieșeni de frunte și ce voiau ei? Ce s-a întâmplat cu aceștia? Câteva caracterizări? Sunt comparabili umoriștii de ieri cu umoriștii de azi, de la noi sau de-aiurea?

VV: - Evident că am cunoscut suflarea epigramatică a acelor vremuri, Nu toți au perseverat în a scrie epigrame, unii au abandonat și au fost uitați, alții au continuat, au progresat, au fost publicați... Începuseră chiar să se organizeze în țară concursuri de gen, iar ieșenii dominau aceste competiții. E greu să pomenesc acum nume. Dar de-ar fi să o fac, aș cita pe câțiva epigramiști remarcabili, doarece pe atunci îmi doream să pot să scriu ca ei: George Petrone, Costache Plăcintă, Constantin Iurașcu, Ion Zaharia, V.D.Vasilu, Ion și Vasile Bolocan, Izu Vaisman, Nelu Marian, apoi doamnele Margareta Faifer, Georgeta Vatavu, Paula Dimitriu,

Antoaneta Arndt... Sper să nu nedreptătesc pe cineva, mai ales că unii au plecat dintre noi de ceva vreme... Eram pe atunci un „ucenic” și-mi însușeam învățăturile de la cei pe care i-am considerat mereu mentorii mei: Petrone și bucureșteanul Navarra.

DB: - Deci nu „se ezistă” comparație... Țara era mai tristă, însă mai plină de umor. Cum și unde se desfășurau ședințele umoriștilor pe atunci? Mai spre finalul anilor '80, știu că gruparea umoriștilor se reunea, săptămânal, la Bolta Rece, iar faptele de glorie se consemnau în celebrul „Terfelog”, un caiet de cronici, de fapt, ca un jurnal de bord (uite că iar ne apropiem de povestea cu Amiralul).

VV: - Oooo... Perioada de la „Bolta Rece” sau așa - zisele ședințe de vineri, reprezintă o etapă de referință în existența cenaclului nostru, pentru că atunci și acolo au fost redactate acele „Terfeloage”, documente adevărate de literatură, de umor, de istorie literară, de „rezistență prin cultură” în anii dictaturii nu demult apuse. Evident, organele abilitate ale timpului ne-au confiscat terfeloagele, care ne-au fost retrocedate după Revoluție. Am avut norocul să intre pe mâna unui securist „destupat”, care avea apoi să devină jurnalist...

DB: - Erau activități diverse. Și securiștii, la fel. În școli, licee, universitate. Revenind la cenaclu, cum și cine organiza aceste evenimente? Ce se întâmpla cu publicul, era mai receptiv ca acum?

VV: - Va trebui să se știe că pe atunci, în plin comunism, reprezentând ziarul partidului unic, trebuia să avem, chiar în umor, o atitudine pliată principiilor vremii: Umorul, satira, trebuiau îndreptate împotriva unor tare și mentalități străine eticii oficiale. Și totuși, s-au reușit lucruri frumoase, cu toate frâiele strânse ale epocii. Eram, desigur, reprezentând ziarul, prezenți în licee, școli generale, cămine culturale sătești, întreprinderi industriale unde, de fiecare dată, am avut succese de necontestat. Pe lângă literatură, aduceam cu noi și interpreți muzicali. Iar cântecul, știe fiecare, merge la inimă...

DB: - Merge. „Sau nu”, cum ar zice Liviu Apetroaie. Cum erau concursurile de umor din acea vreme? Ieșenii erau tot printre frunzași, ca și acum? Ce amintiri aveți din acele „turniruri”?

VV: - Despre concursurile de umor, am mai atins din fugă problema. Nu erau prea multe pe atunci. Bușteni, Reghin, Oțelul Roșu, Vaslui, Satu Mare... Dar cel mai important dintre toate a fost „Turnirul epigramatic al Marilor Orașe”, care a adus în ring Bucureștiul, Timișoara, Craiova, Clujul și Iașul. După doi ani de confruntare, Iașul a ieșit biruitor! Am avut onoarea să fac parte din echipa câștigătoare. Premiul și diplomele ne-au fost oferite de Nicolae Stoian, redactorul șef al revistei „Urzica”.

DB: - Felicitări! Ce s-a întâmplat după 1989? Ziarul „Flacăra Iașului”, care vă „găzduia” producțiile umoristice dispăruse, locul de întâlnire căpătase alte destinații.

VV: - După dispariția ziarului „Flacăra Iașului”, patronii gazetei, devenite între timp „Opinia”, s-au debarasat de noi. Vreo trei ani, cenaclul a funcționat ca o grupare oarecum boemă, prin amabilitatea unor generoși locantieri (Tacu, Zaim) în cârciumile acestora. Eu m-am retras toți anii aceștia din „mișcărilor mișcării”, care deveniseră un soi de întâlniri exclusiv... bahice. Apoi, în 1992, George Petrone a acceptat invitația lui Dumitru I. Grumăzescu de a ne întruni în anticariatul domniei sale, din strada Lăpușneanu, unde funcționăm și acum, reveniți după o efemeră întrerupere determinată de refuncționalizarea spațiului. E perioada cea mai fecundă și cea mai bine cotată a cenaclului nostru.

DB: - Eu cred că și perioada de acum este la cote foarte înalte. Numai în ultimul an, membrii asociației noastre, printre care și cei de față, au obținut peste 30 de premii și mențiuni la concursurile umoristice din țară. Spațiul Galeriilor Grumăzescu, unde am fost reprimiți, apelând la amabilitatea Doamnei Aurica Ichim, managerul Complexului Muzeal „Regina Maria” și la prevederile contractului pe care l-am încheiat în martie 2024, este unul parcă vrăjit și predisus creațiilor literar – umoristice de calitate. Când am ajuns eu pe Lăpușneanu, la Anticariatul lui Dumitru Grumăzescu, prin 2007, era o concentrare maximă de „corifei”, deja în vârf de capacități creatoare. George Petrone, Vasile Vajoga, Ion Bolocan, Constantin Iurașcu –

Tataia, Ioan Frențescu, Ioan Toderașcu, Vasile Larco, Vasile Darie, Mihai Batog Bujeniță, Eugen Deutsch și mulți alții. Amfitrionul, Dumitru Grumăzescu, avea un farmec deosebit, de adevărat boier. După o pauză de câteva luni și o operație de tendon ahilean rupt, când m-am întors la ședințele Academiei Libere Păstorel, cum se numea Asociația Umoriștilor atunci, se produsese „schisma”. Corifeii rămăseseră, în cea mai mare parte, dar parcă nu mai era la fel. Ce s-a întâmplat? Credeți că ar fi posibilă o „reunificare” sau măcar ședințe comune?

VV: - La un moment dat, dintr-un cenaclu unitar, ca fenomen determinat de ambiții, orgolii umane și... sete de celebritate, un grup s-a desprins, formând o nouă grupare de gen. Dacă ne vom reuni sub semnul lui Păstorel? Eu, personal, nu cred. Dar două grupări, două reviste, fac bine peisajului umoristic (și nu numai) ieșean.

DB: - Sunt păreri și păreri. De exemplu, moș Ion Roată gândea altfel. Mulți dintre „combatanți” au plecat în lumi mai liniștite. În fine, am pornit, cred eu, pe un nou drum. Și revista, și festivalul Scârț – Umor, și manifestările literar-umoristice ale Asociației, care, după o îndelungată vreme de „bejenie”, și-a reluat ședințele la Galeriile „Dumitru I. Grumăzescu”, au prins un suflu proaspăt. Am fost la Fălticeni, la cenaclul „Nicolae Labiș” condus de Constantin Bulboacă, la Cenaclul „Ia și scrie”, prezidat de Oleg Spînu, la Tabăra de creație, organizată, în vară, împreună cu doamna Rodica Rodean, de la Universul Prieteniei, la Săveni, la cenaclul „Zbor” al doamnei Mirela Butacu. Am reușit organizarea, chiar și fără vreun sprijin al instituțiilor ieșene, a festivalului „Scârț – Umor”, cu premii la nivel înalt. Acum mergem la radio, la prietenul George Marici, talentat actor și realizator, apoi ne ducem și la biserică (Biserica Banu), de jubileu și de alungat duhurile rele. Poate și de spovedanii... Aveți o experiență uriașă și haruri multiple, pe lângă cele literare, cum ar fi acela de magician. Poate și de prezicător, de profet. Cum vedeți viitorul umoriștilor ieșeni?

VV: - Da, pentru mine, pentru noi toți, ne onorează faptul că trăim jubileul cenaclului „Păstorel” pe care îl vom puncta atât prin ședința festivă de la Biserica Banu – grație amabilității părintelui paroh și omului de cultură Bogdan Țifrea – precum și printr-o intervenție pe postul de radio Iași, la invitația realizatorului George Marici. O... nu sunt nici pe departe profet. Însă am convingerea că, pornit pe calea reînnoirii și, poate, a întineririi, asociația noastră de umoriști va avea viitorul scontat de toți: acela de oază veselă, în deșertul super arid al vremelniceii actuale.

DB: - Aveți o memorie prodigioasă, nu ezitați să plasați epigrame de mai demult în situații potrivite de acum. Ce gând, chiar și epigramatic, ar „prinde” pentru cititorii „Scârț” de-acum?

VV: - Un catren peste vreme pentru cititorii de acum ai „Scârț”-ului? Iată-l, făcând aluzie la anul 1975, când, din dragoste de cultură și de zâmbet, avea să se nască un cenaclu de umor:

ISTORIE ȘI CONTEMPORANEITATE

Ce bine mai era în anii grei
Când stam la rând la zahăr și ulei,
Și știți de ce, iubiți contemporani?
Fiindcă-aveam... doar douăzeci de ani!

Coadă la alimente, în comunism (anii `75 – `80)

Coadă la apariția revistei SCARȚ (ianuarie 2025)

La Casa presei din Iași

S-a constituit cenaclul epigrafiștilor

Ieri, la Casa presei, din inițiativa redacției ziarului „Flacăra Iașului” și a Filialei Iași a Uniunii Ziariștilor, a avut loc ședința de constituire a cenaclului epigrafiștilor. În prezența a peste 70 de participanți, după cuvintele introductive, rostite de tov. Mihai Dumitriu, redactorul șef al ziarului, și scriitorul Nicolae Țațomir, au citit epigrame actorii Liana Mărgineanu, Saul Taișler, Alfons Radvanschi, Emilian Popescu de la Teatrul Național „Vasile Alecsandri”. Au citit, de asemenea, epigrame, dr. Georgeta Vatavu, dr. Paula Dimitriu, Dumitru Grigoraș, Radu Felecan, Antoneta Rezuș, Ion Teodorescu, Gh. Neder, Gheorghe Petrone**, Sanda Toma, Nicolae Axinte, I. Vaisman, Norel Iorga, Ion Sabadac, I. Zaharia, George Bădărău, Petru Cihodaru. Prima întâlnire a cenacliștilor s-a bucurat de un deosebit succes. Următoarea ședință a epigrafiștilor va avea loc în luna martie, ziua urmînd a fi anunțată în ziar. (*Flacăra Iașului*, 12 februarie 1975)

Câteva dintre epigramele „înaintașilor noștri”, publicate în Flacăra Iașului în anul 1975:

UNUI CRITIC... CARE SCRIE

Că este critic, ce să zic,
Că-i și poet, nu-i de mirare,
Nu știu, din doi, care-i mai mare,
Dar știu că unu-i foarte mic.

Nicolae Țațomir

SEMN DE RECUNOAȘTERE

Hăituit de jocul sorții,
Ce obstacole-i ridică,
Lașul își arată colții
Doar când tremură de frică.

George Petrone

POVAȚĂ PĂRINTEASCĂ

Om bun nu-i cel ce miluie calicii
Ori dă zăbavă celor prinși de vicii
Și-mbie la nesaț pe toți mîncăii.
Bun e acela care-i rău cu răii!

George Petrone

CUM ÎNȚELEG UNII DISCIPLINA

Ce-i disciplina? Eu discern
O definire ca sideful:
Efort făcut de subaltern
Să pară că-i mai prost ca șeful.

Constantin Iurașcu

N.R.

* - „răscolirea” în arhivele Bibliotecii Centrale Universitare Iași a fost asigurată de Mihai Olaru;

** - George Petrone a devenit președinte al Cenaclului Epigrafiștilor în luna aprilie 1975, retrăgându-se din activitatea literară și din viața pămîntească în 8 octombrie 2021, din postura de președinte de onoare al Asociației Umoriștilor „Al. O. Teodoreanu”, continuatoarea Cenaclului Epigrafiștilor ieșeni.

EPIGRAMA CA-N RECLAME

DE-ALE POLITICII

Îl vezi pe „ics”, parlamentar,
Cum stă cu mâna-n buzunar
Și n-ar fi asta cel mai rău,
Dar buzunarul e al tău...

Florin Rotaru

O FI DEMOCRATIC?!

Distanța este colosală
De la savant la idiot...
Urmarea e catastrofală,
Că sunt egali când merg la vot.

Ion Micuț

DORINȚĂ DE DINCOACE DE PRUT

Într-o politică, cuminte,
Vă spun cum am porni și noi:
Cu Principatele-naime!
Iar cu Moldova... înapoi!!!

Nicolae Bunduri

CONJUGALĂ

Soția, discutând mai ieri,
Mi-a reproșat, nitam-nisam,
Că-i dau răspunsuri în doi peri.
Dar cum altfel, c-atât mai am!?

Ioan Frențescu

COMBINAȚIA FATALĂ

Alesul, ce mai tura-vura,
E-o broască cât un urs de mare,
Atuncea când nu cască gura,
E-n permanentă hibernare!

David Valentin

NEVASTA ȘI AMANTA

De mă exprim pe românește,
Pricep și cei cu minți retarde:
Nevasta, zilnic, te-ncălzește,
Amanta, permanent, te... arde!

Nică Janet

SFAT... DE APLICAT

Când ești cu toate la pământ,
S-aplici acest învățământ:
Să nu-ți arăți nicicum regretul,
Să te prefaci că-ți legi șiretul!

Gheorghe Cireap

PARVENIȚI POLITIC

Evoluția, la om,
În politică, se-ncurcă.
Unii-au coborât din pom,
Alții încă se mai urcă...

Daniel Bratu

TIMPURI BIBLICE

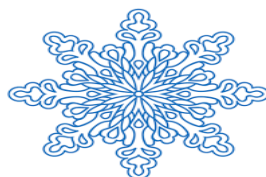
Mereu au banii căutare,
Iar noi nu devenim mai sfinți;
Valuta lumii cea mai tare
Rămâne... treizeci de arginți!

Ion Diviza

EROARE MANAGERIALĂ

Ca pe spini stând el întreagă vara,
Astăzi, șeful, bomba ne-o aruncă:
I-a rămas gravidă secretara
Într-un tragic accident de muncă!

Vasile Vajoga

MODĂ CONTEMPORANĂ

Ieri fugeam după femei,
Să fac lucru cu teamei.
Astăzi cred că nu-i prăpăd,
De departe, să le... văd!

Constantin Bulboacă

CONFIRMARE

Mi-a șoptit un literat,
Fără ciudă sau fasoane:
- Scriitor adevărat
E doar ăla de vagoane.

Daniel Bratu

ECONOMISIRI CU GHINION

Precizez că nu-i o glumă,
Simt, prea des, o lovitură:
Cum adun și eu o sumă,
Brusc apare o factură!

Gheorghe Cireap

COȘBUCIANĂ

Nevestei - când mă ia la întrebări
De ce ajung târziu, pe trei cărări -
Eu, selectând din clasici fraze-ntregi,
Îi spun: „Nu cerceta aceste legi”...

Vasile Vajoga

APROAPE FOLCLORICĂ

S-a dus un moș cu o leliță
Să se iubească-ntr-o căpiță
Și-acolo-n fân, au constatat
Că ce-a fost verde s-a uscat!

Ion Diviza

LIBERTATEA

Am și căderea și etatea
S-afirm deschis că noi, românii,
Ne câștigăram libertatea
De-a face... doar ce spun stăpânii.

Nică Janet

SÂNGELE VERDE

Urcând spre infinit stelar,
Prin munții noștri-un bocet trece,
Când cade codrul secular,
Sub drujbele austriece.

Ion Micuț

MODULE COMPLEMENTARE

Este-un lucru foarte clar
Și, deja, s-a demonstrat,
Că din școală și din bar
Nu mai ieși cum ai intrat!

Gheorghe Cireap

PĂCATELE

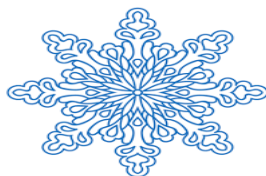
Pentru omul în etate,
Sunt păcate și păcate:
Pentru-o parte se căiește,
Pentru altele... tânjește!

Ioan Frențescu

RANDEVU LA VÂRSTA A TREIA

S-au întâlnit în parcul cu platani
Și au pornit o „vorbă amoroasă”:
El nu-i dădea nici șaptezeci de ani,
Ea nu-i dădea nici... șapte ani de-acasă!

Ion Diviza

SACRIFICIUL PREOȚESC

Bărbații-s duși în Europa,
Dar n-a scăzut natalitatea,
Tot plină e maternitatea...
Noroc că n-a plecat și popa.

Ion Micuț

50 DE ANI DE LA ÎNFIINȚAREA CENACLULUI NOSTRU

Pentru unii, de-i ascuți,
Aniiăștia sunt prea mulți.
Eu, trecut de șaptezeci,
Ce n-aș da să am cincizeci!

Ioan Frențescu

NOSTALGII POLITICE

Sătul de-un partid oarecare,
Poporul dorit-a schimbare,
Iar azi, ca urmare-a urmării,
Dorește schimbarea schimbării.

Daniel Bratu

PUNCTUL VULNERABIL

Țara mea cu lideri geniali,
Cu trecutu-i mare și prezentul,
Plină-ar fi de intelectuali,
Dacă n-am avea și Parlamentul!

Ion Diviza

VENITUL MINIM GARANTAT...

În economie,-acest capitol,
La români, îl cam ignoră statul:
Când la cote minime-i venitul,
E la cote maxime... *plecatul!*

Vasile Vajoga

UN BUNIC POVESTITOR

Povești ne spune, fel de fel,
Mimând că nu cunoaște frica,
Dar, în războiul dus de el,
A câștigat mereu bunica!

Gheorghe Cireap

INTERLOPUL ȘI DESCINDEREA „DIICOT”

Cioc-cioc la ușă, câteva somații
Și-n pat un tip stresat, cu fața acră,
S-a liniștit subit văzând „mascații”,
Inițial crezând că-i mama soacră!

Vasile Vajoga

ÎNTÂMPLARE FERICITĂ LA CHIȘINĂU

Pe bulevardul Moscova, un rus
Când m-a călcat din fugă cu bocancul,
Eu foarte recunoscător i-am spus:
Ce harașo, că nu sunteți cu tancul!

Ion Diviza

EVOLUȚIE DE ALES LOCAL

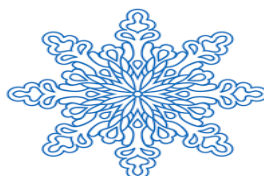
N-avea mai nimic sub tâmplă
Și nu-și iese-acum din fire.
Nu știa, ieri, ce se-ntâmplă,
Azi semnează în neștire.

Daniel Bratu

BĂTRÂNUL CASANOVA

Ochii văd, inima cere,
Dar bătrân și cam confuz,
Zise: Doamne, dă-mi putere!
Dă-mi putere s-o refuz.

Ioan Frențescu

UN INEDIT DICȚIONAR AL LIMBII ROMÂNE

D (șapte litere)

MIHAI OLARU

- DADAISM** = Revine cu aprobarea, pentru deschiderea curentului!
(DA-DA...).
- DANDANA** = Un el și o ea ce-au dat de bucluc... la împreunare!! (DAN - DANA).
- DANTELE** = Un fel de ochiuri prezentate artistic; Frumoasele în rochii de bal.
- DATORIE** = Angajată la muncă.
- DEALURI** = Ridicatul poalelor (pl.); Se ridică din șa (pl.).
- DECEDAT** = Definiție pentru ETERNITATE... la 1 orizontal!!; Aflat în poziție de drepti și apoi la drum, de unul singur.
- DECENȚĂ** = Barem impus la examenul de etică.
- DECLINA** = A rezolva un caz, așa cum scrie la carte.
- DELICAT** = Cel fin, pe care l-am botezat noi.
- DELTAIC** = Ținut în brațe și hrănit până ajunge mare.
- DEMAGOG** = Posesorul unui dicționar de vorbe goale (Tudor MUȘATESCU).
- DEPUTAT** = Informare! (ÎN - FOR - MARE)..
- DEȚINUT** = Are o ținută rușinoasă.
- DIGERAT** = Acțiune de masă.
- DINEURI** = Au origini egotiste !! (DIN - EURI); Cine... se aseamănă, se adună la cei mari.
- DITAMAI** = Ajuns mare om de stat, ar zice cei ai săi; Cel mai mare, în familia românilor.
- DOCHERI** = Dau din cale afară.
- DORINȚĂ** = Casete... format mediu (CA - SETE !).
- DRESURĂ** = Învățătură la zoologie.
- DRICARI** = Șomeri până la moarte.
- DROGURI** = Amendate pentru exces de viteză; Taxate în plus pentru supliment de viteză.
- DRUMURI** = Cele vechi își dădeau întâlnire la Roma.
- DUHOARE** = Inamic nevăzut, pătrunzând pe căile aeriene.
- DUNĂREA** = Talpa țării, la noi românii; Apa... al cărei nisip e de rea calitate!! (DUNĂ - REA); O ariană de neagră sorginte, de la naștere până la sfârșit.

D (opt litere)

- DARĂMITE** = Parcă s-a vrut mai mult de atât; Parc-ar fi ceva de-ar veni și de la alții;
- DĂRNICIE** = Podoabă a sufletului precum cea din cornul abundenței.
- DECORURI** = Unități de montaj și producție, cu acte în regulă.
- DEGEȚELE** = Cele mai mici, notate cu zece la lucru manual.

SPECII ADAPTATE

după
Alexandru Macedonski

RONDELUL ROZELOR DE IARNĂ

Mai sunt încă roze-n grădini
ascunse de alba ninsoare.
Prin aer, o rece suflare
își poartă uscații ciulini.

În case – prieteni, vecini
la vorbă se-ntind, cu lentoare.
Mai sunt încă roze-n grădini,
sub mantii de nea și uitare.

A' lor amorțite tulpini
sunt visele noastre amare.
– Timp bun, nevândut la străini,
adu-le-o fărâmă de soare!

Mai sunt încă roze-n grădini...

RONDELUL PUIULUI DE CUC

Din universul lui de albumină,
Golaș la trup, rahitic și năuc
A fost adus pe lume-un pui de cuc
Și botezat în datina creștină.

Primind la cuib căldură și lumină,
A prins puteri perfidul pui de cuc...
Și, împlinindu-și misia haină,
Pe frații vitregi i-a zburat din nuc.

Azi, viața de partid la noi e plină
De-același straniu și malefic truc –
La orice pas găsești un politruc
Ținut la sân, dispus să te susțină

După rețeta puiului de cuc.

Poema rondelurilor

RONDELUL ROZELOR CE DOR

E vremea rozelor ce dor...
În mine dor, și pe răzoare.
Cândva se aplecau de floare
și scânteia petala lor.

Un vânt păgân, pustietor
prin ramuri goale suflă tare.
E vremea rozelor ce dor
de patimi și de ne-mpăcare.

Aștept un timp de Mărțișor,
când seva urcă în vlăstare
și muguri albi sclipesc ușor...
– Voi mai simți mireasma, oare,

a rozelor ce astăzi dor?

RONDELUL CALULUI ALB

Calul alb, ca o nălucă
Bate câmpul nechezând.
El pe tine, dintr-un gând
În Harem o să te ducă.

Numai cozonaci cu nucă,
Vin și dame, în curând,
Calul alb ca o nălucă
O să-ți dea, copil flămând.

Azi, când prețul te usucă
Și mai stai în frig, la rând,
Haide, coada i-o apucă!
Nu te teme, că e blând

Calul alb ca o nălucă.

Petru Brumă

ÎN VERS DE-A RÂSU-PLÂNSU`

NICĂ JANET

**EFACTUL ALEGERILOR
COMASATE, DE ZIUA SFÂNTULUI
VALENTIN**

Pe paișpe ale lunii, de o vreme,
Împrumutarăm, de pe plai străin,
Cu bune și c-o samă de probleme,
Pe insolitul, Sfântul Valentin.

Pe douășpatru ale lunii, parcă,
E Dragobete, tânăr năzdrăvan,
Un mioritic personaj, de marcă,
Ce vine pe la fete, an de an.

Dar astăzi, când, pe bandă, crize vin
Și bântuie o aprigă scumpete,
Se comasează Sfântul Valentin
Cu năzdrăvanul nostru Dragobete

Și, drept urmare, dup-un chef cu vin,
Cu țuică fiartă-mbrățișări cu fete,
Pe Dragobete-l cheamă... Dragontin,
Pe Valentin, firește, Valenbete.

ALEXANDRU HANGANU

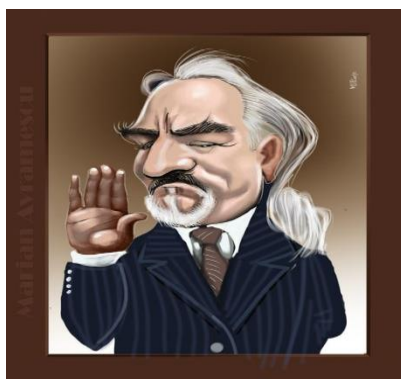
FIORI DE GUGU-ȘTIUCI

Coralii se îmbuibă din hultanii
Ascunși printre căpițele de plumb,
Atunci când îi gonesc din golf golanii
Spre glugile brăzdate, prin porumb,

De-atâta scoici și fraze tutelare,
Fugite dintre dinți de cămărași,
Ce-și pun pe ei silfidele gregare
Cu-mbrăcăminte lor de papanăși,

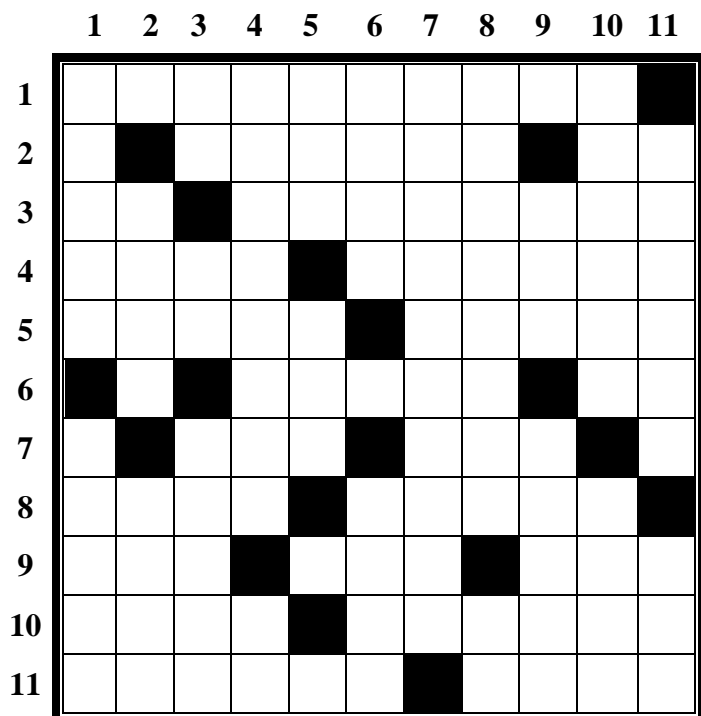
În timp ce-n derizoriul melodiei,
Frustrată de galoșii cu arcuș,
Se plimbă un canar în colivie,
Peste zăpezi înfolosite-n pluș,

De frigul idiotilor din cramă,
Deschisă fără urmă de pudoare,
În care nimeni nu plătește vamă,
Când bea din rodul viei viitoare...

ESTE O MĂSURĂ ÎN TOATE

EST MODUS IN REBUS

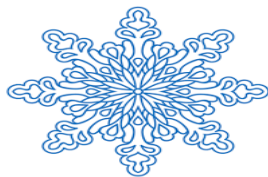

ORIZONTAL: 1) Măsoară temperatura. 2) Sulfuri naturale de fier - Carte... de la curte! 3) Stanley York - Dă măsura timpului. 4) Conferă măsura unui învingător (sg.) - Vechi unități rusești pentru lungimi. 5) Gaz nobil - Element folosit la clepsidre, pentru măsurarea timpului. 6) Element chimic cu numărul atomic 56 - Ușile de la aulă! 7) Măsură luată din mers - Râu în regiunea Moscovei. 8) Unitate de măsură a presiunii - Valoarea sa e măsurată în fapte. 9) Prefix pentru albine - Veche unitate de lungime la români (cca.0,65 m) - Policlorură de vinil (abr.). 10) Unitate de măsură a presiunii, subunitate a atmosferei - Unitate de măsură pentru un semnal electric sau acustic (pl.). 11) Își rostuiesc munca pe măsura caratelor - Măsurate în unități pătrate de lungime.

VERTICAL: 1) Unitate de măsură a inducției magnetice - Unitate de măsură pentru durata unor competiții sportive. 2) Unitate de măsură engleză pentru lungimi - Extras din capsule de mac. 3) Trunchi de carpen! - Luată din fugă! - Una din lunile de primăvară (pop.). 4) Submultiplu al unității de măsură a presiunii - Unitate constitutivă a unui lanț metalic. 5) Măsoară timpul - Mai sus uneori decât o prăjină .6) Unitate marină pentru lungime - Unități de măsură a intensității sunetului. 7) Infinită măsură a timpului. 8) Măsurate în volți - De la o șchioapă la o palmă ! 9) „Re diez” în notația literală - Măsoară intensitatea curentului electric. 10) Element radioactiv cu numărul atomic 92 - Măsurile ale suprafețelor de pământ la englezi. 11) De trei ori cât o măsură (fem.) - Li se măsoară suprafețele în hectare și apoi în damigene și butoaie.

DICȚIONAR: TNA; API; PCV; PIEZ; PRIER.

Mihai OLARU

(R)OMUL LA ANANGHIE

Dacă stă și meditează,
Azi cu greu adună mia
Și nimica nu-l salvează;
Poate doar cerșetoria...

LUPTA ÎNTRE GENERAȚII

Eșec total și-alură de stăpân,
În postul său, e prostul cel bătrân...
(Declară țepăn, când nu-și ține ciocul,
Un prost mai tânăr ce-i râvnește locul).

AUTOMOBILISTICĂ

Motivul accidentului stupid
E că mașina-n loc să-ncetinească
Întotdeauna merge mai rapid
Decât șoferul poate să gândească...

CURAJ LA SERVICIU

L-am pus la punct pe șeful meu
Și m-am certat cu el oricând,
Sărind asupra-i ca un leu;
Că nu e greu s-o fac în gând...

FEMEIA IREZISTIBILĂ

Și-au încercat la ea norocul
Mai mulți bogați, simțindu-i „focul”...
Cu bani puțini, eu nu am nas,
Deși noroc a mai rămas.

INTEGRARE EUROPEANĂ LA CHIȘINĂU

Înregistrăm, cu noul Parlament,
Succese mari pe arii mai extinse:
Moldova a ajuns în Occident...
La depărtarea unei mâini întinse.

DESPRE PESEDIȘTI ȘI LIBERALI

„Ce au ăștia în comun,
De se-ajută între ei?...”
Tot ce-avem și noi mai bun:
Banii voștri... Banii mei!

REVENDICARE

Scumpii mei parlamentari
Cam lipsiți de competență
Cer, pe lângă lefuri mari,
Sporuri pentru... impotență!

MEMENTO PENTRU MINIȘTRI

Nu-i suficient la noi în stat
Să te înrudești cu Prezidentul;
Trebuie să fii și agramat,
Ca să te susțină Parlamentul!

PROGRES

De când democrația e în floare,
Triumfă echitatea permanent:
Toți hoții sunt băgați la închisoare,
Doar cei mai mari rămân în Parlament!

Gheorghe Bălci

Ion Diviza

Asociația Umoriștilor ”Al. O. Teodoreanu” - Păstorel, Iași

organizează, în perioada **06 - 08 iunie 2025***,
Festivalul internațional de literatură umoristică
”Scârț – Umor”, ediția a V-a - in memoriam Ion Bolocan

Parteneri:

Ateneul Național Iași

Primăria Iași

Asociația „Dreptul Basarabiei” Iași

Secțiuni pentru concurs:

1. **Secțiunea „Epigrame”** - 3 (trei) epigrame

2. **Secțiunea „Poezie umoristică”** - 2 (două) texte, în vers clasic

Tema, pentru ambele secțiuni va fi „FETELE DIN LUNCĂ MĂ CREDEAU POET”*** (nu este obligatorie înscrierea cuvintelor din temă în texte).

Se vor acorda 3 (trei) premii și 3 (trei) mențiuni, pentru fiecare secțiune de literatură umoristică. Pentru fiecare dintre cele două secțiuni se va acorda câte un premiu special „Ion Bolocan”.

Toate creațiile trimise pentru concurs trebuie să fie inedite, nepublicate și neparticipante la alte concursuri.

Data limită de transmitere a creațiilor este **02 mai 2025**.

Creațiile vor fi transmise prin e-mail, la adresa festivalscartumor@yahoo.com. Materialele, transmise în format electronic, vor fi scrise în format Times New Roman, dimensiune font 12 și vor respecta regula confidențialității, cu motto pe materialele trimise și prin atașarea de fișier cu același motto, unde se vor afla datele de identificare, adresă, nr. de telefon și un scurt CV literar.

Informațiile suplimentare vor fi furnizate la nr. de telefon:

- 0758760138 (Daniel Bratu);

- 0744117685 (Vasile Vajoga).

Asociația Umoriștilor „Al. O. Teodoreanu” – Păstorel, Iași
reprezentată de

Vasile Vajoga, președinte de onoare

Daniel Bratu, președinte executiv

Note:

*Modul de desfășurare a Festivalului și valoarea materială a premiilor depind de nivelul sponsorizărilor și de procentul de acoperire financiară a acestei activități, în perioada respectivă;

** „FETELE DIN LUNCĂ MĂ CREDEAU POET” este titlul volumului de poezie umoristică („cronică rimată”) al lui Ion Bolocan, apărut în 2010, la Editura PIM, Iași

UNIUNEA EPIGRAMIȘTILOR DIN ROMÂNIA
PRIMĂRIA ȘI CONSILIUL LOCAL VIȘEU DE SUS
CENACLUL DE UMOR *PUPĂZA*

Organizează

în perioada 25-26 aprilie 2025

cea de-a XXIII-a ediție

a

Festivalului Național de Satiră și Umor
ZÂMBETE ÎN PRIER

Cu această ocazie se vor întâmpla următoarele concursuri:

I. CONCURS DE EPIGRAME CU TEMELE:

- "Cine șade pe două scaune, cade rău când cade." – 2 epigrame
- "A cere" - 2 epigrame. Cuvântul ales nu este obligatoriu să fie folosit în rimă, dar este obligatoriu să fie inclus în catren, la orice mod sau timp.

II. CONCURS DE PARODIE

Concurenții vor pritoci o parodie la următoarea poezie:

Mihu Dragomir

Acum

Acum e bine. Iar suntem străini.
Nimic din mine nu-i al tău. Nimica.
Tăceri, și atât, trecând prin brazi și pini,
s-au dus demult nesomnu-n doi și frica.

Și, ca-nainte de a ne fi știut,
redevenim persoane singulare.
Avem un cer și-o noapte fiecare,
acum e bine, nopțile-au tăcut.

De atâtea ne-mppliniri suntem preaplini,
Nici așteptarea n-o mai știm, nici frica.
Suntem și-n noi și între noi străini.
Din tine nu-i nimic al tău. Nimica.

Pentru o mai eficientă valorificare, vă rugăm să redactați și să trimiteți parodia pe aceeași pagină cu poezia (stânga-poezia, dreapta-parodia).

III. CONCURS DE GAZEL UMORISTIC

Un gazel cu tema: „Despre prietenie” - de preferat maniera coșbuciană a speciei

IV. CONCURS DE PANTUM UMORISTIC

Un pantum cu tema: “Despre primăvară”

Lucrările vor fi trimise în format electronic, pe adresa de mail culturaviseudesus@yahoo.com, cu specificația: „Pentru concursul de epigrame/parodie/gazel”, până în data de 28 martie. Materialul va fi scris într-un document word atașat mail-ului, iar în corpul mail-ului se vor menționa: motto, identitatea autorului, adresa și datele de contact.

La concurs pot participa epigramaști de pretutindeni, membri sau nu ai Uniunii Epigramaștilor din România.

V. CONCURS DE VOLUME

Pot participa volumele de umor (epigrame, fabule, proză scurtă, parodii, sonete), tipărite în perioada aprilie 2024 - martie 2025.

Lucrările vor fi trimise în două exemplare până cel târziu în data de 14 martie 2025 pe adresa: Muzeul de Istorie și Etnografie, str. Libertății, nr.7, Vișeu de Sus, județul Maramureș, cod 435700, cu specificația: „Pentru concursul de volum”. Lucrările destinate concursului nu se restituie, ele intrând în fondul de carte al Bibliotecii Orășenești Vișeu de Sus.

Concurenții pot participa la toate secțiunile concursului, fără restricții!

Laureații vor fi anunțați telefonic sau prin e-mail. Cheltuielile de cazare pentru aceștia vor fi suportate de organizatori.

Informații suplimentare se pot obține la telefoanele: 0741 099 253 – Lucian Perța, 0755 820 904- Horj Ileana.

Vă rugăm să popularizați invitația în rândul tuturor membrilor cenaclului dumneavoastră. Vă mulțumim!

La mulți ani cu sănătate,
Să vă dea Domnul tot ce doriți,
S-aveți idei inspirate
Și la Vișeu să vă gândiți!

**Directorul festivalului,
Ileana Horj**

**Președintele juriului,
Lucian Perța**

REGULAMENT

FESTIVALUL ÎNTÂLNIREA UMORIȘTILOR

Ediția a VII - a, Brăila, 25 – 27 aprilie 2025

Organizator

Centrul Cultural și de Agreement CHIRA CHIRALINA Brăila organizează în perioada 25 – 27 aprilie 2025 a șaptea ediție a Festivalului „ÎNTÂLNIREA UMORIȘTILOR”.

Scopul concursului

Festivalul „Întâlnirea umoriștilor”, este un eveniment anual, competitiv și are drept scop cultivarea literaturii umoristice în literatura de gen a Brăilei, descoperirea și promovarea de noi talente.

Temele concursului:

Secțiuni:

I – UMOR PE RIME

Tema: „CHEMARE”

1. POEZIE UMORISTICĂ (3 – 4 strofe)
2. DISTIHURI ABSURDE

* În poezia epigramatică se respectă tema în toată poezia, dar fiecare strofă să se poată defini ca epigramă de sine stătătoare.

II - PROZĂ SCURTĂ

Tema: „CHEMARE”

3. SCHIȚĂ UMORISTICĂ (o pagină și jumătate/două)
4. AFORISME UMORISTICE (maxim două pagini)

* Tema trebuie respectată, dar nu este obligatorie folosirea denumirii acesteia în textele lucrărilor.

Condiții de participare

- La concurs poate participa orice creator, indiferent de cetățenie și vârstă;
- Un concurent poate participa la toate secțiunile, dar nu obligatoriu;
- Dacă un concurent va participa la toate secțiunile, se poate regăsi pe lista laureaților doar cu o singură lucrare (cea mai valoroasă);
- Concurentul va depune o singură lucrare la fiecare din cele patru poziții ale celor două secțiuni de referință din prezentul regulament.

Condiții de descalificare

- greșeli gramaticale;
- prozodie deficitară;
- personalizarea de orice fel a lucrărilor;

- participarea cu mai multe motto-uri la aceeași temă;
- depășirea termenului limită de trimitere a lucrărilor (data poștei);
- folosirea limbajului colocvial.

Înscrierea la concurs

- lucrările vor fi trimise până la data de 7 aprilie 2023 (data poștei), într-un exemplar cu motto (în plic se vor trece: adresa, numărul de telefon și – eventual – adresa de e-mail), pe adresa: **Centrul Cultural și de Agrement CHIRA CHIRALINA Brăila, Piața Poligon, nr. 2, Brăila, cu mențiunea: pentru concursul „Întâlnirea umoriștilor”** sau pe adresa de e-mail a Centrului Cultural și de Agrement CHIRA CHIRALINA Brăila: contact@culturabraila.ro.

În cazul lucrărilor trimise prin e-mail, se vor trimite două documente: primul document va cuprinde datele personale și motto-ul, al doilea document va conține lucrarea propriu-zisă cu motto.

- lucrările vor fi trimise în format A4, caracter 14, cu diacritice;
- lucrările vor fi editate exclusiv la computer;
- lucrările vor fi jurizate de personalități ale culturii brăilene;
- câștigătorii vor fi anunțați în timp util pentru a putea participa la festival;
- premiile vor fi înmânate personal câștigătorilor, nu vor fi trimise prin poștă;
- dacă festivalul nu va avea loc fizic din motive de pandemie, va fi considerată manifestare on line!

Pentru detalii, relații se pot obține la următoarele telefcane:

- Centrul Cultural și de Agrement CHIRA CHIRALINA Brăila, (persoană de contact: Mariana HermeI) – 0239/614118
- Mihai Frunză – 0723348678;
- Alexandru Hanganu – 0723685751.

Premii:

Secțiunea I:

Poezie epigramatică

- Premiul I – 700 lei
- Premiul II – 600 lei
- Premiul III – 500 lei

Distihuri absurde

- Premiul I – 700 lei
- Premiul II – 600 lei
- Premiul III – 500 lei

Secțiunea II:

Schiță umoristică

- Premiul I – 700 lei
- Premiul II – 600 lei
- Premiul III – 500 lei

Aforisme

- Premiul I – 700 lei
- Premiul II – 600 lei
- Premiul III – 500 lei

Manager
Emanoil Ciucasu

„DRAGOSTEA ȘI INVOLUȚIA” - selecțiuni

ANUNȚ

În urma jurizării materialelor trimise la concursul organizat de revista SCĂRȚ pentru luna februarie 2025, având tema „*Dragostea și involuția...*”, juriul a stabilit următorii câștigători:

➤ Secțiunea epigramă - Premiul I (ex aequo): Nicolae Bunduri, Mirela Grigore, George Eftimie, Petru Ioan Gârda, Laurențiu Ghiță, Gheorghe Cireap, Janet Nică, Emil Ianuș;

➤ Secțiunea poezie - Premiul I: Petru Ioan Gârda, Valentin David, Janet Nică, George Ceaușu, George Eftimie, Petruș Andrei, Mirela Grigore.

Conform celor precizate în regulamentul concursului, câștigătorii premiului I (inclusiv cei hors-concours) vor primi, gratuit, câte o revistă Scărț, seria nouă, nr. 17/151 (februarie 2025), iar creațiile dumnealor vor fi publicate, în mare parte, în acest număr sau în următorul număr al revistei. Selecțiuni din concurs:

FEMEIA TE RIDICĂ?

S-ajung în viață zburător sadea,
Femeia, recunosc, m-a ajutat:
La început, pe culmi m-a ridicat,
Dar a plecat cu scara după ea!

Ca un Icar, în înălțimi blocat,
Minuni visam, căci viața-i o manea;
S-ajung în viață zburător sadea,
Femeia, recunosc, m-a ajutat.

Bizar, m-alintă-o cioara, cra-cra-cra,
Sedus și de femei abandonat,
Ba mă ajută, dezinteresat,
Chiar fără aripi mari de catifea,

S-ajung în viață zburător sadea!
David Valentin

DESTIN

Ne naștem toți copii frumoși
Și creștem și ne-ndrăgostim
Și când să devenim faimoși
Taman atunci... ne ramolim.

George Eftimie

SLĂBICIUNI ÎN CUPLU

Un cuplu bazat pe avere
Începe cu luna de miere,
Apoi de-amândoi e-acceptată,
O dragoste disimulată!

Gheorghe Cireap

SĂ MORI DIN DRAGOSTE

Din dragoste să mori e-un vis frumos,
Cei tineri îl trăiesc făr` de tăgadă,
Un pas greșit sau poate-o mică sfadă
Și te trezești căzând vertiginos

Din ceru-nalt, pe caldarâm în stradă,
Apoi te simți ca ultimul lepros.
Din dragoste să mori e-un vis frumos
Cei tineri îl trăiesc făr` de tăgadă.

Dar anii trec și, dacă ești băftos,
Se-adună-n conturi banii la grămadă
Și, când ajungi pentru copii corvoadă,
De nu mai mori... ești mare ticălos.

Din dragoste să mori e-un vis frumos.
George Eftimie

EFECTUL DRAGOSTEI

S-a lămurit un mic aspect
Real și, totuși, incredibil:
Burlacu-i un bărbat PERFECT
Ce, însurat, e... PERFECTIBIL!

Janet Nică

EVOLUȚIE ÎN CĂSNICIE

Când șarmu-n doi s-a diluat,
Acasă se petrec minuni:
Nevasta a evoluat,
Petrece noaptea cu trei juni.

Mirela Grigore

REVENIRE ÎN COMUNA PRIMITIVĂ

Cum dragostea ne joacă feste,
Involuăm spre vechiul cult,
C-aveam pe vremuri trei neveste...
Acum și una e prea mult.

Nicolae Bunduri

„INVOLUȚIA” APETITULUI

Îmbrățișări, în vremea bună,
La ce bărbat puteam a fi,
Și douăzeci doream, pe lună!
Acum, nici două-trei... pe zi.

Petru-Ioan Gârda

DRAGOSTEA ȘI INVOLUȚIA

Puteam vorbi de-o dragoste nebună
Dar nu în vremea noastră, ci mai an,
Pe când Adam venea pe-un cal bălan
La pasu-n doi, pe clar-obscur de lună.

Iar Eva-l aștepta, sub un castan,
Ca să petreacă noaptea împreună,
Bărbatul îi cânta tot timpu-n strună,
Că el era galant și curtezan.

Ei vizitau, apoi, și primăria
Ce le fixa pe veci căsătoria,
Fiind, așa, tot omul „aranjat”.

Dar astăzi nu-i la modă mariajul
Că l-a desființat concubinajul -
Iubire, sentiment... involuat...

Petruș Andrei

TIMPURI NOI

Cum dragostea evoluează,
Ca sentiment pur omenesc,
Azi, când doi tineri se iubesc,
Nici sexul lor nu mai contează!

Laurențiu Ghiță

FATALITATE

E tare greu să înțeleg
A lumii mare strâmbătate:
Căsătorit, din om întreg,
Devii, subit, o... jumătate.

Janet Nică

IUBIRILE MELE

O, cum zburdam în anii tinereții,
Și cum iubeam, și cum eram iubit,
Și cum luam în coarne valul vieții,
Crezând că voi trăi la infinit!

Am întâlnit iubirea vieții mele,
Jurându-ne credință pe vecie
Și ne plimbam sub lună și sub stele
Si-n mod firesc, ne-am dus la cununie.

Dar viața asta nu e doar plăcere,
Cu timpul, m-am muiat, am mai slăbit,
Așa că, înspre marea mea durere,
Nevasta mi s-a dus, m-a părăsit.

La început șocat, apoi surprins,
Am prins a colinda din bar în bar,
Și-n foarte scurtă vreme m-a cuprins
O dragoste nebună de pahar.

Acum sunt sedentar, eminate, mă
Mă deplasez din ce în ce mai greu,
Înghițit, pe zi, vreo cinci medicamente,
Dar sunt îndrăgostit... de șemineu.

Petru-Ioan Gârda

SURPRIZĂ

Involuăm modern și necesar
Spre evul mediu, timpul ne consacără,
Dar câștigăm; bărbatul temerar...
Vorbește azi cu dragoste de soacră.

George Eftimie

DRAGOSTE ÎN POLITICĂ

Privind atent la coaliții,
S-a demonstrat că-n competiții,
Chiar dacă vigilența-i trează,
Iubirile involuează!

Gheorghe Cireap

ÎNAINTE ȘI DUPĂ CĂSĂTORIE

Oricare june-i fericit,
Ca-n Rai, iubind o fată mare,
Dar asta până-i ispitit
De dracu` ca să se însoare!

Emil Ianuș

CĂ NU MĂ LAS...

Au fost nevinovatele iubiri,
La școala veche de băieți și fete,
Când aruncam, timide doar, priviri
Și îmi scriam iubirea pe bilete.

Abia târziu - trecusem de liceu -
Când viața e intensă și ardentă,
M-am dezghețat, într-un sfârșit, și eu
Si m-am iubit cu cea mai cea studentă,

Repartizat la CAP Băicoi,
Că absolvisem la Veterinară,
Acolo, printre cai și vaci, și oi,
O întâlneam pe „toarșa” secretară.

Dar a venit celebra răzmeriță -
Oricum de CAP eram sătul
Și-atuncea m-am lipit de-o „șoferiță”
Ce aducea chiloți din Istanbul.

M-a părăsit, că sunt „trecut, sărac”,
Dar n-am rămas cu dragostea pe-afară,
Că, trist și melancolic, ce să fac(?),
M-am consolată cu o pensionară.

S-a dus. Acum, cu dragostea-i mai greu -
La șaptezeci, oferta este slabă,
Dar nu mă las, mulțam lui Dumnezeu
Că mi-am găsit, pe internet, o babă.

Petru-Ioan Gârda

DRAGOSTE ȘI INVOLUȚIE
Am crezut că mă iubește,
Când mi-a spus că mă... citește!
Însă cartea-mi de iubire
O ținea peste-o tingire.

George Ceaușu

EVOLUȚIE
Cum nu mai e bărbatul ocupat
Cu plugul, vânătoarea sau războiul,
El are-n căsnicie, rezervat,
Cumplitul rol de-a duce, azi, gunoiul.

Laurențiu Ghiță

PREA MULTĂ DRAGOSTE DĂUNEAZĂ GRAV SĂNĂTĂȚII (parabolă)

O maimuță, ni se spune,
La plimbare pe imaș,
A-ntâlnit un iepuraș,
Alb ca neaua, o minune!

L-a-ndrăgit atât de tare,
Că-l ținu la subsuoară,
Fără apă și mâncare,
Zile-ntregi, întreaga vară.

Cu durere peste fire,
Invocând, în van, văzduhul,
Și, strivit, de-așa iubire,
Până când să-și deie duhul,

Demn de tâlcul din povești,
Iepurașul a grăit:
-E mai bine să iubești,
Zău, decât să fii iubit!

Janet Nică

DRAGOSTE LA VÂRSTA A TREIA
Vă mărturisesc cinstit,
Că-l iubesc de-un an și-o lună,
El, la fel de-ndrăgostit,
A plecat după o jună.

Mirela Grigore

DRAGOSTE LA A DOUA TINEREȚE
Cum timpul trece, an de an,
La mine-n dragostea cea mare,
Involvează un organ;
Desigur, nu pot spune care.

Nicolae Bunduri

ALTE VREMURI...
Zice soața, afectată:
- Ce bărbat erai odată!
- Și tu, dragă, n-ai idee
Ce femeie! Ce femeie!

Petru-Ioan Gârda

N.R. - Tema de concurs pentru luna martie 2025 este: „Baba noastră-i mai frumoasă!” (poezie umoristică – două poezii, epigramă – trei epigrame, grafică satirică – un desen); Termen: 15.03.2025

Distinșii noștri cititori, revista „Scârț” e tot mai răspândită, tot mai citită, tot mai comentată și, desigur, tot mai suculent... înjurată. Dacă pomenitul lucru e făcut cu umor, cu talent și fără nejustificată ură, nu ne deranjează. Dacă e făcut cu ciudă și cu lipsă de talent, da. Doar că personajele care procedează astfel o fac mai cu seamă la telefon și sub protecția anonimatului. Însă nu are rost să ocupăm niște rânduri ale paginii noastre cu astfel de discuții, când unii corespondenți abia așteaptă să-și vadă numele tipărit la „Poșta Redacției”. De exemplu, domnul N. LUCAN din Bacău dovedește o cunoaștere bună a mediului umoristic de la noi, fiind la curent chiar și cu desfășurarea concursurilor de gen, comentând cu umor rezultatele și luând la „puricat” unele producții premiate. Iată, spre exemplu, ce scrie corespondentul nostru despre poezia care a luat premiul întâi la concursul de poezie din cadrul festivalului „Zâmbete la masa tăcerii”, concurs cu tema „Obiceiuri gorjenești”. Transcriem mai jos rândurile domnului LUCAN:

„Poezia laureată aparține cunoscutului umorist Ion Toader Rașcu din Vastești-Coslui și este intitulată „Pițărăii și Ciordeala porcului”. Poezia are fundament real, astfel încât talentul autorului s-a manifestat doar în a îmbrăca hazos trupul liric al textului. Autorul, participant la un festival departe de casă, și-a îndesat în geanta de umăr vreo șase felii de pița să aibă pe drum. Dar, ajungând târziu pe meleagul natal, a dat să le mănânce a doua zi, când feliile căpătaseră deja structură de PFL uns cu bulion. Așa că autorul a exclamat ca pentru sine: „Uăi, ce *piță ră-i*, asta, bre! I-o dau lu’ Guitza!” Bineînțeles că numele ortografiat „Guitza” se pronunță franțuzit „Ghița”, un nume comun al purcicilor românești. Ei bine, ghinion! La momentul nepotrivit trecea, prin locul nepotrivit, un grup (organizat) de etnici conlocuitori, care aflând de existența Ghiței, i-au dat acesteia, în tăria nopții, să soarbă din pălinca pe care o aveau în dotare, apoi, după ce Ghița s-a îmbătat ca un porc, au extras-o din coteș și a doua zi au prefăcut-o în porcării tradiționale. Cu alte cuvinte, titlul de „Pițărăii și Ciordeala porcului” se justifică pe deplin, de aceea, poate, jurații au hotărât să acorde premiul mare producției sus-amintite. Mai ales că acest obicei se întâlnește pe tot cuprinsul iubitei noastre patrii, fiind chiar în extensie și pe teritoriul basarabean, ajungând în atenția etnofolcloriștilor și a organelor abilitate în acest sens. Autorul, pățit fiind, nu și-a mai luat merinde pentru drum, ci s-a mulțumit doar cu o sticlă de rachiu de dude pe care i-au îndesat-o organizatorii în buzunar. Doar că nu mai avea slănă, după ce s-o bea!”

Mulțumim domnului LUCAN pentru cele câteva rânduri vesele și îl așteptăm și cu alte găselnițe mai elaborate...

Domnul CĂLIN LUCEANU, tot din Bacău – de data asta se pare că revista noastră și-a găsit... Bacăul! – ne trimite un sonet, asigurându-ne că l-a scris cu mai mulți ani în urmă, în vremea în care a fost coleg de birou cu inginerul Veron Ene, lăudată fie-i amintirea. Iată, așadar, scrierea corespondentului nostru:

SONET-RONDEL PORCIN

Ca porcii lăfăindu-se-n ogradă
- Grohăitori, obraznici și bălțați-

..... februarie 2025

În „arături” spre-a nu fi antrenați,
Au sârme-n rât, pufnesc și-s puși pe sfadă!

Și alții rar găsești mai îngâmfați
(Atunci când sparg dovleacul din grămadă),
Ca porcii lăfăindu-se-n ogradă,
Grohăitori, obraznici și bălțați!

Excepții fac doar unii „catindați”
Ce-mproașcă invective, o grămadă,
Când, reciproc se-acuză că-s „pătați”;

Dar dacă sunt la burtă scărpițați,
Satisfăcuți, ei sfredelesc din coadă,
Ca porcii lăfăindu-se-n ogradă!

De la domnul LUCEANU cred că am mai primit ceva materiale și cu ceva timp în urmă, așadar avem motive de a ne bucura să se numere printre statornicii noștri colaboratori.

Ca să nu încărcăm „Poșta Redacției” cu tot felul de producții care s-ar vrea - de către cei ce ni le-au trimis - a fi epigrame, am preferat să le răspundem acestora pe adresele de domiciliu. De asemenea, repetăm și exigența de bază a revistei „Scârț!”: publicația noastră este o revistă de cultură, umor și bună dispoziție, laică și fără coloratură politică. Factorul politic poate fi utilizat doar ca pretext satirico-umoristic, nicidecum ca factor de propaganda. Acestea fiind spuse, închidem aici rubrica de față, solicitând cu insistență să ne mai scrieți, întrucât pagina de față vă stă la dispoziție. Dacă veți accepta sau nu răspunsurile noastre, ține doar de norocul dumneavoastră și de penița lui P. OSTASU, adică, V.Vajoga.

ALEXANDRU OSVALD TEODOREANU
Păstorel
(*Cu ghitara*)

VÂNĂTOAREA

Negru-Vodă a plecat,
A plecat la vânătoare;
Străji cumplite-a așezat,
Porțile le-a ferecat,
Doamna-i mândră ca o floare,
Porțile le-a ferecat.

Ca să intre în palat,
În palat chiar fără strajă,
Cine ar fi cutezat?
Domnu-i rău ca un gealat,
Doamna-i numai nuri și vrajă,
Domnu-i rău ca un gealat.

Dar la Doamnă în iatac,
În iatac să mi-o păzească,
Stă măicuța-n comanac,
Dar nu-i maică, ci e drac
De făptură bărbătească.
Nu-i măicuță-n comanac.

Spune, Doamne, de-ai plecat,
De-ai plecat la vânătoare,
Străji de ce-ai mai așezat?
Porțile le-ai ferecat,
Doamna-i mândră ca o floare,
Pentru ce le-ai ferecat?

RĂVAȘ

Îți scriu, Domniță, printr-un flutur,
De la Castelul zânelor,
În murmurul fântânelor,
Sub frunze ce se scutur.

Răpus-am pe balaur
Și-acum e-n lumea morților
Păzitorul porților
Rodiei de aur.

Foc vărsa pe nări
Balaurul zmeilor.
Asemeni scânteielor,
Cădeau stele-n zări.

De voi lua și rodia,
Minunea minunilor,
Taina-nțelepciunilor,
E că-așa mi-i zodia.

Și de-o fi așa,
Eu, din capul meselor,
Blând voi săruta
Mâna ce-mi va da
Crăiasa crăieselor
Și Domnița mea.

POATE NU...

Scriitorul, jurnalistul, prietenul IOAN MUGUREL SASU a pășit în eternitate la fel de discret și de imprevizibil precum era în tot ceea ce făcea... S-a stins pe un pat al spitalului din Câmpulungul Moldovei, răpus de zbuciumul adunat de-a lungul anilor pe care i-a trăit, cu fruntea sus, pe oriunde l-au purtat pașii, arzând intens sub pavăza unei aparente detașări, așa cum doar marile spirite o pot face.

...

Cândva, într-o postare făcută pe facebook, Mugurel scria : „Oare cât de veșnică este veșnicia? Poate nu ...”

Fie ca în inimile noastre să rămână întotdeauna prezent, prin puterea spiritului său neîmblânzit, dincolo de veșnicia aducerilor aminte...

Să-l țină Dumnezeu în lumină!

Scriam cândva...

I-am dat cu tifla morții,-ntotdeauna,
Ba am luat-o chiar peste picior,
Făcându-i declarații de amor
Când mă-ncercau tristețile și luna.

Dar astăzi m-a cuprins, așa, un dor
De-ai smulge coasa, care taie-ntruna,
Pentru-a opri, măcar un timp, nebuna,
Să nu mai fie oameni care mor.

Căci azi am plâns, n-am mai avut puterea
De a-mi ascunde furia, durerea,
Nu mai suport ce este tenebros;

Voi duce crucea, dar frumos, pe cale
Și n-oi mai sta cu moartea la taclale...
E trist atunci când moare-un OM frumos!

Ioan Mugurel SASU (n. 17.09.1955 - d. 03.02.2025)

Constantin Moldovan

(extras din rubrica „Cioburi de metaforă” - Monitorul de Suceava, 6 februarie 2025)

Academia Liberă Veche Păstorel – Asociația Umoriștilor „Al. O. Teodoreanu” regretă dispariția talentatului Om cu surâsul în suflet care a fost MUGUREL SASU. Drum lin către Veșnic Senin!

Redacția revistei „Scârț”